

UITGAVE VAN WIJKVERENIGING DE VOGELWIJK

Vogelwijk

Jaargang 63 **6** juni 2020

**STAPVOETS TERUG NAAR 'NORMAAL' | BOEK OVER KLEURRIJK CHEMICUS
EEN LANG LEVEN MET INDISCHE WORTELS | TANDARTS AAN HET STRAND**

Vogelwijk

Jaargang 63 . juni 2020

Nummer 6

Advertenties

Beheerder: Thomas Kramer

E advertentiebeheer@vogelwijkdenhaag.nl

Kwettertjes: Mileen Boutkan

T 3684333, E mhboutkan@planet.nl

Redactie

Dick van Rietschoten

Laan van Poot 152, T 06-27268377

Ria Luitjes

Sportlaan 149, T 06 83 03 08 38,

E ria@mixmarketing.nl

Sjaak Blom

Pauwenlaan 10, T 06 51 79 82 13

E blom.bruin@hotmail.com

Marjet Steenhuisen

Nieboerweg 239, T 06 43 90 33 86.

E marjetsteenhuisen@gmail.com

Ruud van der Hoofd (webmaster)

E webmaster@vogelwijkdenhaag.nl

E-mailadressen

dvanrietschoten@ziggo.nl en/of

redactie@vogelwijkdenhaag.nl

Website wijkvereniging

www.vogelwijkdenhaag.nl

Aan- en afmelden van leden

T 06 - 24 77 87 21 of

E leden@vogelwijkdenhaag.nl. Zie verder achterin onder 'Ledenadministratie'

Verschijsning: 10 x per jaar

Oplage: 1900 exemplaren

Druk

Pasmans Drukkerij

Forellendaal 400, 2553 LP Den Haag

T (070) 397 71 71

E info@pasmans.net

Ingezonden kopij

Journalistieke bijdragen of brieven van lezers zijn van harte welkom. De redactie behoeft het niet eens te zijn met de inhoud van ingezonden brieven, maar behoudt zich het recht voor niet-inhoudelijke redactionele wijzigingen aan te brengen of al te uitvoerige teksten te bekorten. In bijzondere gevallen is de redactie en/of het bestuur gerechtigd ingezonden stukken niet te plaatsen.

Van de Redactie

Door Dick van Rietschoten

De gekste persoonlijke ervaring van de afgelopen maand vond plaats op dinsdag 19 mei. In mijn zonbeschenen tuin onderging ik die middag een achterstallige knipbeurt, waarvoor m'n vaste kapper Leon van der Zijden met een knapzak vol attributen naar mijn huis was getogen. Een week eerder had hij van het landelijk Coronateam na bijna twee maanden werkloosheid weer aan de slag gemogen. Rekening houdend met een horde naar de schaar smachtende klanten besloot hij twee vliegen in één klap te slaan. Zijn zaak annex galerie aan de Mezenlaan leende hij tijdelijk uit aan een bevriende kapster en zelf ging hij op tournee om mensen thuis te knippen, liefst in de open lucht in een tuin of op een balkon. Wie dat wilde, kon volledig volgens het beschermingsprotocol worden gecoeffeerd, maar gelukkig bestond er ook een 'light-versie' met minder poespas.

Na tweeënhalve maand barbierse onthouding voelde de knipbeurt als een bevrijding, ondanks het feit dat ik wat lang haar betreft wel wat gewend ben (geweest), want rond 1970 reikte mijn schedelbegroeiing conform de mode van die tijd tot op de schouders.

Nu het woord 'bevrijding' is gevallen, is dit een goede gelegenheid om te bedanken voor de vele geestdriftige reacties en warme complimenten die we ontvingen naar aanleiding van ons meinumder, dat in het teken stond van 75 jaar vrijheid. Het was een leuk en boeiend project. Er is nog een stapeltje exemplaren over. Wie er nog eentje wil hebben, kan zich melden.

Deze maand borduren we nog wat op het patroon van bezetting en bevrijding voort met een indrukwekkend interview dat redactiecollega Sjaak Blom had met de 90-jarige Aart Plaisier, bewoner van de Zwanenlaan, over Aarts jeugdbelevissen in voormalig Nederlands Indië en in de 'Jappenkampen' op Sumatra. Ook komt de Tweede Wereldoorlog nog even aan bod in het verhaal over Christa Janetzky, die in de jaren van wederopbouw aan de Kwikstaartlaan opgroeide en onlangs over haar kleurrijke familie een interessant en amusant boek heeft uitgebracht. De hoofdrol daarin speelt haar vader, een kleurrijk chemicus die verzot was op scheikundige experimenten, ook in een laboratorium aan huis. Vanwege zijn gedrevenheid en z'n Poolse achternaam doet hij soms denken aan de door Marten Toonder geschapen bètawetenschapper prof. Prlwytkofsky uit de Bommel-reeks, hoewel hij in tegenstelling tot de stripfiguur geen gebroken Duits sprak, want hij was een geboren en getogen Hagenaar. Het verhaal over Janetzky is trouwens niet het enige artikel met een link naar de Kwikstaartlaan, maar dat zult u al lezend zelf wel ontdekken.

De wijk in Vogelvlucht

Door Redmar Wolf, voorzitter wijkvereniging De Vogelwijk

Het alledaagse leven lijkt niet heel bijzonder totdat het stukt. Wat vroeger gedachteloos werd ondergaan, laat dan opeens een leegte. Ook in De Vogelwijk wordt op dit moment het nodige gemist. Niet in de laatste plaats alle activiteiten die traditiegetrouw voor (en door) wijkbewoners worden verzorgd. Dát wijkleven staat sinds onze 'intelligente lockdown' noodgedwongen op een laag pitje. Zo moeten we het bijvoorbeeld deze maand doen zonder de traditionele Vogelwijk Classic Car Rally. Toch valt er nog wel een en ander te beleven. Onze wijk is zelfs geregeld in het nieuws. Steeds met gebeurtenissen die zich laten lezen als een teken des (corona)tijds.

Allereerst een brandstichting bij een zendmast aan de Laan van Poot, ter hoogte van de atletiekbaan, die zelfs het NOS-journaal zou halen. Door het hele land worden zendmasten belaagd, vermoedelijk door activisten die tegen de uitrol van het 5G-netwerk zijn. Een deel van de bezwaren tegen dit netwerk lijkt wetenschappelijk onderbouwd, maar een ander deel daarvan berust op een keur aan samenzweringstheorieën. Zo zou 5G een rol spelen bij het ontstaan van corona. Dergelijk koortsachtig complotdenken past in een wereldwijde ontwikkeling waarbij de waarheid niet meer absoluut is en de wetenschap 'ook maar een mening'.

Dan een klopjacht op jongeren in het duingebied, onder meer gemeld in een nieuwsbericht van Omroep West op 9 mei. Met het stijgen van de temperaturen worden duinen en strand traditiegetrouw intensiever bezocht. Dit jaar komt daar dan nog de corona-geïndiceerde horecasluiting bij. Het duingebied wordt hierdoor meer dan eens gebruikt om samen te

komen, wat in een aantal gevallen tot overlast leidt. Op vrijdagavond 8 mei werd het duingebied door politie, boswachters en handhaving 'schoongeveegd'. Een actie die ondersteund werd door een rondcirkelende politiehelikopter met nachtkijker. Voor de één een welkome aanpak van overlast, voor de ander een bovenmatige inzet voor wat chillende jeugd rondom een kampvuur. Ernstiger was in elk geval - in de weken daarna - het vernielen en bekrassen van auto's in onze wijk en de bedreiging en beroving van enkele jeugdige wijkbewoners door groepen jongeren van elders.

Omroep West bracht ook een reportage over vossen die meer en meer vanuit de duinen onze wijk ingaan. Wijkbewoner Alphons Jacobs vertelde over het treurige lot van zijn kippen. En boswachter Erwin Hemelop gaf het advies om etensresten op te ruimen. De Vogelwijk is echter niet de enige plek waar wilde dieren de wijk ingaan. Lockdowns hebben ertoe geleid dat op veel plaatsen wilde dieren de steden in trekken. De natuur veert terug. En inmiddels is de hemel boven onze wijk nog steeds blauwer, de lucht frisser en de zee schoner dan gewoonlijk. Ondanks alle ellende hoop ik dat u in ieder geval daarvan nog kunt genieten.

Redmar Wolf
Voorzitter wijkvereniging De Vogelwijk

Mijn zomervakantiebestemming
wordt *Vogelwijk aan Zee*

Wijkmijmeringen in Coronatijd

Door Anja Knoope

Het gaat de goede kant op. Statistieken zeggen dat het virus teruggedrongen wordt. Er is controle, in ieder geval voor nu. Kinderen weer naar school, meer ruimte om elkaar te ontmoeten, terrassen die weer mondjesmaat open gaan, terug naar normale dienstregelingen in het openbaar vervoer en een versoepeling aan de grenzen met België en Duitsland, die niet meer alleen open zijn voor noodzakelijk vervoer.

Heel langzaam komen we uit de lockdown. Maar nog lang niet helemaal. De anderhalve-meter-economie zet door en grote evenementen zijn voorlopig uitgesloten. Enkele Europese landen, waaronder Frankrijk, Duitsland, Italië en Spanje openen deze maand hun grenzen weer, maar nog wel omgeven door voorwaarden. En het is de vraag of men deze zomer alweer naar verre vakantiebestemmingen kan vliegen. Bovendien zitten nog steeds duizenden ondernemers in de problemen en zijn talloze werknemers niet zeker van hun baan. De druk daarvan op de privésituaties van al die mensen is niet te onderschatten.

Surfers

En dan worden we uit het coronanieuws opgeschrikt door het tragische ongeval van vijf omgekomen surfers nabij het Noordelijk Havenhoofd. Jonge mensen die omkomen door een samenloop van omstandigheden van harde wind, schuim en gevaarlijke stromingen. Het waren ervaren zwemmers en surfers die de zee op hun duimpje kenden. Als we de gedachte nog levend hielden dat er nog iets van controle en maakbaarheid bestond, dan laat deze gebeurtenis zien hoezeer dat een illusie is.

Treuzelen

Hoe het u vergaat, weet ik niet, maar in deze

weken neig ik tot treuzelen. Het afzeggen van een week vakantie in Limburg en een weekend met de familie naar Deventer was vanzelfsprekend en kostte niet eens erg veel moeite. Het in de ijskast zetten van afspraken met vrienden en familie eveneens. Herman van Veen op 7 juni gaat niet door en het concert van Eric Clapton in Antwerpen is een jaar vooruitgeschoven. We leggen ons erbij neer en met de vouchers die we ervoor hebben gekregen, kunnen we weer naar iets uitzien. En ja, dat is prettig: perspectief op wat langere termijn geeft vertrouwen in de toekomst. Meer moeite heb ik met het weer opstarten van vertrouwde vriendenclubjes en het maken van nieuwe plannen voor de nabije toekomst.

Het is fijn om weer naar de kapper te gaan en naar de tandarts, die me zelf belt om een afspraak te maken. Maar de vriendenclubjes die regelmatig bij elkaar komen en onze wijkwandclub zijn nog niet herboren. We wandelen in tweetallen en wachten af. En stiekem wil ik deze periode nog wel even oprekken. Zomaar eens suffen en treuzelen in de luwte van het leven. Drie maanden is lang genoeg om weer nieuwe gewoontes in te slijten. De tuin ziet er weer mooi uit en ik heb bovendien meer tijd om erin te zitten. Meer tijd voor koken en samenzijn met mijn lief geven een prettige vas-

tigheid. Het gedicht over Mevrouw Julia van Tjitske Jansen dringt zich aan me op:

*Mevrouw Julia doet de ramen open
en ze weet geen woord voor de lucht
die haar wangen aanraakt
en de zon heeft de kleur van honing*

*en ze weet
vandaag gaat het gebeuren
en ze denkt
maar eerst blijf ik nog even staan.*

Vakantiebeleving

Intussen barst in alle media de vraag los hoe we de zomer gaan doorbrengen. Doorbreken van de sleur van alledag is een behoefte die de meeste mensen een boost geeft. Hoe fijn zou het zijn als deze lockdown achter ons ligt en we onze horizon weer kunnen verbreden! En dat is nou n et de crux. Er zijn zo veel restricties dat de lust je vergaat om überhaupt over vakantie na te denken. En toch weten we dat het goed is er even tussenuit te gaan. Juist nu.

‘Vakantie maakt ons gelukkig, vooral de voorpret. En beter een paar keer korter op vakantie dan een langere periode,’ zegt Patrick van Hees, ‘geluksexpert’ op Radio 1. Zijn advies in deze tijd is: doen alsof je op vakantie bent, want dat roept ook geluksgevoelens op. Hij noemt als voorbeeld het stokbroodje dat je haalt bij de plaatselijke bakker en dingen doen die bij benadering lijken op wat je zou doen in je beoogde vakantieoord. Oh ja: en iedere dag evalueren en plannen maken voor de volgende dag helpt ook om de vakantiebeleving vast te houden.

Fantasie

Dit inspireert mij om mijn fantasie de vrije loop te laten over wat er allemaal w el kan dicht bij huis. Een tent opzetten in je tuin? Een boek lezen van een schrijver uit je lievelingsland? In de duinen priv plekjes zoeken om te picknicken? Speurtochten uitzetten voor de familie? Vliegeren op het brede strand bij de Zand-

Vakantie in eigen stad, bijvoorbeeld met een wandeling langs de Haagse Beek, van de oorsprong in Kijkduin tot aan de Hofvijver waar hij uitmondt.

motor? Een dagje naar een pretpark of lekker dichtbij: Madurodam? Op het Leeuwerikplein zag ik mensen jeu de boules spelen op de baan die daar jaren geleden op initiatief van omwonenden is aangelegd, maar dat kan natuurlijk ook op andere plekken.

In de NRC van 16/17 mei staat onder de kop ‘Struinen door de stad’ onder andere een wandeling van 12 kilometer langs de Haagse Beek, van de oorsprong bij Kijkduin naar het einde aan de Hofvijver. Zie www.wandeleninden-haag.nl D ar heb ik nou zin in. En wat denkt u van een wandeling in het waterwin- en natuurgebied Solleveld bij Monster? Een dagkaart kost 2 euro en als je lid bent van Zuid-Hollands Landschap 1 euro. Zie www.dunea.nl

Kinderactiviteiten

De Commissie Kinderactiviteiten van de wijkvereniging is van plan om deze zomer, waarin naar verwachting veel mensen dicht bij huis zullen blijven, iets speciaals te organiseren. Het wordt zo goed als zeker een wandeling door de duinen voor kinderen onder leiding van een boswachter. Daarna volgt waarschijnlijk bij goed weer een activiteit op het strand. In het julinumnummer van dit blad leest u hier zeker meer over.

Ik blijf zelf nog wel even treuzelen met het weer ondernemen van allerlei activiteiten, maar voor mij intussen vast: deze zomer wordt mijn vakantiebestemming Vogelwijk aan Zee.

‘Uiterlijke zorg’ in de wijk weer van start

Door Sjaak Blom

Als jonge koeien die na een strenge winter de wei weer in mogen, als een brugpieper op de eerste schooldag, als een visser die zijn fuiken boven water haalt. Blij, beetje spannend en vol verwachting. Zo voelden de kappers, pedicures en schoonheidsspecialisten in de Vogelwijk zich toen ze op 11 mei hun deuren weer mochten openen na twee maanden op een houtje bijten vanwege de verplichte ‘Coronasluiting’. We vroegen drie van hen, Frederique, Etienne en Anja naar hun ervaringen tijdens en na de *lockdown*.

„Ik was net een maand op vakantie geweest en toen werd de sluiting bekend gemaakt”, vertelt Frederique Smit van *Zkinn Huidverzorging* aan de Nieboerweg. Na bijna drie maanden mocht ze de deuren van haar salon weer openen. De klanten stroomden weer binnen, al waren er ook enkelen die liever nog even de kat uit de boom keken en zich pas later meldden voor een schoonheidsbehandeling. Tijdens de sluitingsperiode heb ik nog wel een beetje aanloop gehad voor bepaalde huidverzorgingsproducten, maar veel mensen zijn gewend om in een bepaalde cyclus te worden behandeld en dan is drie maanden sluiting wel erg lang.”

Vol enthousiasme stortte Frederique zich weer op haar werk, al haalt ze de geleden schade natuurlijk niet in. Met name oudere klanten waren dolblij dat ze weer langs konden komen, zegt ze. Frederique volgt de richtlijnen van haar brancheorganisatie met betrekking tot hygiëne. „Alles moet iedere keer weer ontsmet worden, tot en met de deurknop, en de mondkapjes en handschoenen moeten geregeld worden verversd. Ik neem dan ook meer tijd tussen de afspraken door en draai op werkdagen wat meer uren.”

Zelf knutselen

Etienne Coiffure aan het Distelvinkenplein creëert ‘draagbare kapsels’ en vult daarbij sportieve en klassieke elementen aan met een vleugje uit de modetrends. Zowel mannen als vrouwen kunnen bij de salon aankloppen. „Naar omstandigheden draaien we weer redelijk goed, maar er zijn toch nog steeds mensen die in verband met Corona nog even wachten met het maken van een afspraak”, aldus Etienne. Zijn salon, die hij runt met Angelique en Irma, biedt voldoende ruimte om klanten op gepaste afstand te kunnen ontvangen en behandelen. En natuurlijk gelden ook hier de veiligheidsvoorschriften. „Of ik veel Coronakapsels tegenkom? Dat valt over het algemeen wel mee. Soms is het langer dan normaal en is de kleur niet meer helemaal wat het had moeten zijn. Er zijn ook klanten die in de tussentijd zelf wat aan hun haar hebben geknutseld. Wel apart hoor: een verknipte pony of hoog opgeschoren haar bij de oren. Meestal valt het bij mannen sneller op dat ze een tijd niet bij een echte kapper zijn geweest. Maar de schade valt over het algemeen wel mee.”

Voor kappers en beoefenaars van andere verzorgende beroepen is het ondoenlijk om strikt de afstandsbeperkingen na te leven, zoals uit een hilarisch internetfilmpje uit België bleek.

Voetnood

Als het om voeten gaat, valt achterstallig onderhoud voor de buitenwereld meestal niet op, maar voor de eigenaar ervan voelt het wel ongemakkelijk. Pedicure Anja van Kempen-Jol, die een praktijk aan de Patrijslaan heeft en voor veel wijkgenoten een vertrouwde verschijning is, merkte dat ze tijdens de Coronasluiting door heel wat mensen erg werd gemist.

Al 26 jaar behandelt zij de voeten van vele tientallen Vogelwijkbewoners. „Sommige klanten ken ik al vanaf het begin en die komen nu aardig op leeftijd”, zegt ze. „Ik heb er inmiddels al verschillende van boven de 90.”

In principe komen alle klanten naar de salon aan de Patrijslaan. „Maar als dan niet meer kan, kom ik aan huis. Soms neem ik dan een boodschapje mee of ik post een brief voor ze.

Ik voel me soms net een maatschappelijk werker.”

Sinds ze op 11 mei weer aan de slag mocht, had Anja het direct heel druk, want er was veel voetnood. „Iedereen wilde natuurlijk onmiddellijk weer behandeld worden, maar ik had al een lijstje gemaakt van mensen die echt met prioriteit geholpen moesten worden. Als ze zich zelf niet meldden, belde ik ze op.”

Toch viel de schade haar mee. Anja werkt voorlopig een dagje extra, want ze kan vanwege de beschermingsmaatregelen minder mensen op een dag behandelen. „Je moet veel meer en veel vaker schoonmaken dan normaal. Die afstandelijkheid is ook wel vervelend. Ik help mensen bijvoorbeeld graag even in de jas en geef ze een hand, maar dat is nu jammer genoeg niet mogelijk.”

Kwikstaartlaan

Tuintertlaan

1948

32

EEN KWESTE VAN
MINGEN EN BOEREN
Een zoektocht
naar een 'vroeger' bestaan in

Christa Janetzky bij haar ouderlijk huis aan de Kwikstaartlaan

Christa Janetzky schreef boek over haar kleurrijke familie

Mengen en roeren aan de Kwikstaartlaan

Door Dick van Rietschoten

In de tweede helft van de vorige eeuw woonde aan de Kwikstaartlaan op nummer 32 een veelzijdig chemicus: Dody Janetzky. Hij kon parfums maken, maar ook likeuren, siervuurwerk, allerhande crèmes, kleefstoffen en plastics. Thuis had hij een eigen laboratorium waarin hij volop experimenteerde. Daarnaast was hij een begaafd pianist. Een kleurrijk man dus, en ook afkomstig uit een kleurrijke familie. Je zou er een boek over kunnen schrijven. Dat heeft zijn dochter Christa dan ook gedaan.

„Het heeft me ruim vijf jaar gekost, maar al het spitten, graven en schrijven is beslist de moeite waard geweest”, zegt de in Amsterdam wonende Christa Janetzky (76). „Zonder de geweldige hulp van anderen had ik het overigens nooit gered.”

Haar achternaam doet al vermoeden dat er sprake is van Oost-Europese wortels. „Dat klopt helemaal”, beaamt Christa. „M’n vaders ouders kwamen beiden uit wat nu Polen is, maar eind negentiende eeuw nog Pruisen heette en dus Duits was. Mijn opa kwam als bontwerker naar Den Haag en daar is mijn vader in 1914 geboren, aan de Beeklaan 230. In mijn jeugd zei m’n vader altijd tegen mij en mijn zus Karin en broer Arno: ‘Als ze vragen waar de naam Janetzky vandaan komt, moet je gewoon zeggen dat je vader geboren en getogen is in Den Haag en dat hij Nederlander is!’ Opa Janetzky had trouwens tot begin jaren vijftig een chique bontwinkel aan het Anna Paulownaplein. Maar mijn vader had daar niks mee. Hij ging in Leiden wis- en natuurkunde en scheikunde studeren. En uiteindelijk werd scheikunde z’n lust en z’n leven. Die bontzaak, na opa’s dood voortgezet door zijn jongste zoon, is trouwens pas midden jaren zeventig opgeheven.”

Anekdoten

Toen Christa aan haar boek begon, had ze over basismateriaal niet te klagen. Ze beschikte over dozen vol met allerlei documenten en brieven die haar ouders decennialang hadden bewaard en daarnaast was er nog een dikke stapel fotoboeken. Bovendien hadden zij en haar zus en broer levendige herinneringen aan allerlei familie-anekdotes.

„Bij ons thuis aan de Kwikstaartlaan werden altijd verhalen verteld over de avonturen die mijn vader had beleefd met zijn chemische experimenten”, zegt ze. „En dat niet alleen. Ook bijvoorbeeld over het feit dat hij in januari 1942 de Elfstedentocht heeft geschaatst en ‘m nog heeft uitgereden ook, met een kruisje als beloning. Of dat hij jarenlang als pianist in een jazzbandje heeft gespeeld en zo eind jaren dertig Pia Beck heeft leren kennen. Mijn moeder, Renske Amse, zat ook bomvol verhalen over haar jeugd en haar familie. En dan was er nog de broer van mijn vader, een leuke oom die geregeld bij ons thuis kwam en behalve een heleboel moppen ook de ene na de andere anekdote uit z’n mouw schudde.”

Parfumeur

Het rijk geïllustreerde boek, dat begint met de

Pools-Duitse wortels van het geslacht Janetzky, doet nu en dan denken aan het boek *De Stamhouder* van de eind april overleden journalist Alexander Münninghoff. Hoewel de hele familie van Christa aan zowel vaders- als moederskant in het boek aan bod komt, stond van het begin af aan buiten kijf dat haar vader Dody (wiens eigenlijke naam Ernest was) de centrale figuur zou worden. Daarom gaf ze haar boek de titel mee *Een kwestie van mengen en roeren*, een duidelijke verwijzing naar de flessen en potjes met vloeistoffen en poeders en de bijbehorende buisjes, pipetten, maatbekers, retorten, weegschalen en branders waarmee haar vader altijd zo graag in de weer was, niet alleen op z'n werk, maar ook thuis.

Dody en zijn verloofde Renske trouwden in 1943, met onder meer een kerkdienst in de

Bethlehemkerk op de hoek van de Laan van Meerdervoort en de Azaleastraat. Ze gingen wonen in Amersfoort, waar Dody eerder al een baan had gevonden als parfumeur bij een fabriek in etherische oliën, geurstoffen en vruchtenessences.

Ruim een maand voor zijn huwelijk was de chemicus aan de Technische Hogeschool in Delft gepromoveerd, waardoor hij zich 'doctor in de technische wetenschappen' mocht noemen. Renske had het echter in Amersfoort allerminst naar haar zin, vooral niet omdat hun huis vlakbij het Duitse *Durchgangslager Amersfoort* lag.

Vogelwijk

Na de geboorte van hun eerste kind Christa in 1944 keerde het paar met de baby terug

Het pand Kwikstaartlaan 32 wordt vandaag de dag bewoond door het gezin van Jurgen Peters en Daniëlle Koster. Eind april kregen zij van Christa, die nu in Amsterdam woont, een boek cadeau. Jurgen nam het enthousiast in ontvangst en betreurde het dat de ontmoeting met de schrijfster vanwege de anti-coronamaatregelen afstandelijk moest blijven.

In augustus 1951 organiseerde wijkvereniging De Vogelwijk een 'bloemencorso voor kinderen'. Samen met haar zus en broertje en een vriendje van de Tuinfluiterlaan, Joris van den Bergh, deed Christa daaraan mee. Het groepje, als Tirolers verkleed (dankzij Tiroler hoedjes en andere attributen die vader Janetzky van een zakenreis naar Oostenrijk had meegenomen), won de eerste prijs.

Van links naar rechts: Christa, broertje Arno, gezeten in een met rode en witte dahlia's versierd wandelwagentje, zus Karin en buurjongetje Joris.

naar Den Haag. Daar trokken ze in bij oma Janetzky die inmiddels in de Tomatenstraat woonde, van tafel en bed gescheiden van haar man de bontwerker. Dody kreeg een baan bij een verf- en chemicaliënfabriek in Delft, maar niet voor lang, want na de bevrijding kwam hij in dienst van het Rijksbureau voor Chemische Producten, onderdeel van het ministerie voor Handel en Nijverheid.

„Op grond van die functie kwam mijn vader in aanmerking voor een huurhuis in de Vogelwijk”, vertelt Christa. „De wijk was twee jaar vrijwel onbewoond geweest en na de bevrijding waren er aardig wat huizen leeg blijven staan van oud-bewoners die niet waren teruggekeerd. De gemeente stelde die woningen beschikbaar aan mensen met belangrijke overheidsfuncties. Zo verhuisden we naar Kwikstaartlaan 32, op de hoek met de Tuinfluiterlaan. Eerst was het dus een huurwoning, maar begin jaren vijftig konden mijn ouders het voor 16.000 gulden kopen.”

„Het huis had aan de kant van de Tuinfluiterlaan een losstaande garage, die mijn vader al gauw ombouwde tot zijn privé-laboratorium.

Een paar jaar later werd die werkplek op zolder geïnstalleerd omdat mijn moeder dat lab in de tuin te gevaarlijk vond voor mijn broertje, die er als peuter geregeld rondscharrelde.” Christa barst uit in uitbundig gelach en vervolgt: „Haha, datzelfde broertje maakte midden jaren zestig met zijn opgevoerde Puch de hele Vogelwijk onveilig!”

Tennissen

Christa's moeder Renske, geboren en getogen in Velsen, genoot enorm van het leven in de Vogelwijk. „Ze tuinierde dat het een lieve lust was en ging vaak met vriendinnen tennissen, eerst aan de Sijzenlaan en daarna op Hanenburg. Inmiddels had mijn vader zijn baan in rijksdienst verruild voor een functie bij een chemisch fabriekje in het Laakkwartier. Daar ontwikkelde hij onder meer zachte plasticstoffen die voor allerlei doeleinden werden gebruikt, zoals spatlappen voor vrachtwagens. Maar in de jaren zestig keerde hij weer terug bij het rijk, als chemisch consulent bij het ministerie van Economische Zaken, waarbij hij bedrijven en uitvinders moest adviseren. En al die

tijd bleef hij thuis experimenteren. Hij maakte Bengaals vuurwerk dat we met oud & nieuw konden afsteken, stelde allerlei huidcrèmes samen, maar maakte ook diverse soorten lijm en lak. Speciaal voor beeldend kunstenaar Jan Snoeck fabriceerde hij een soort kunsthars.”

Van de vele gebeurtenissen tijdens haar jonge jaren aan de Kwikstaartlaan weet Christa zich nog scherp de vele verjaardagen en andere familiefeestjes te herinneren die bij haar thuis werden gevierd. „Er werd altijd swingend gemusiceerd, met mijn vader achter de piano en vaak zijn broer op viool, maar er werd ook gezongen en gedanst. En gedronken niet te vergeten, onder meer van de likeuren die mijn vader had gebrouwen. Nog jaren later ging het verhaal rond hoe sommige gasten na afloop – als ik allang naar bed was – waggelend en bijna kruipend door de Vogelwijklanen op huis aan gingen. Mijn ouders waren overigens niet zulke drinkers hoor. Ze beleefden meer plezier aan het feit dat die drankjes zelfgemaakt waren dan aan het consumeren ervan.”

Zwart schaap

In haar boek heeft Christa geprobeerd zo veel mogelijk wederwaardigheden en vertakkingen binnen de families van haar ouders boven water te krijgen. Helaas zijn er toch wat open einden blijven bestaan, stelt ze spijtig vast. „Sommige familieleden leken van de aardbodem verdwenen te zijn en bij andere naspeuringen vormde de Poolse taal een barrière.” Toch is het goed gelukt om met het materiaal waar ze over beschikte een boeiende kroniek voor het voetlicht te brengen, inclusief de onvermijdelijke passages over het zwarte schaap in de familie, in dit geval de vrouw van de moppentappende oom.

Tot halverwege 1998 bleef moeder Renske Janetzky-Amse aan de Kwikstaartlaan 32 wonen. Ze was toen al twee jaar weduwe en verhuisde naar een appartement op Kijkduin. Tot op hoge leeftijd bleef ze pianolessen volgen en was ze lid van een Quatre Mains Club.

Ze overleed in 2011. Vader Dody stierf in 1996. *Op zijn sterfbed*, zo schrijft Christa op de voorlaatste bladzijde van haar boek, *maken zijn beide handen bewegingen alsof hij in een laboratorium bezig is vloeistoffen over te gieten*.

Kinderspel

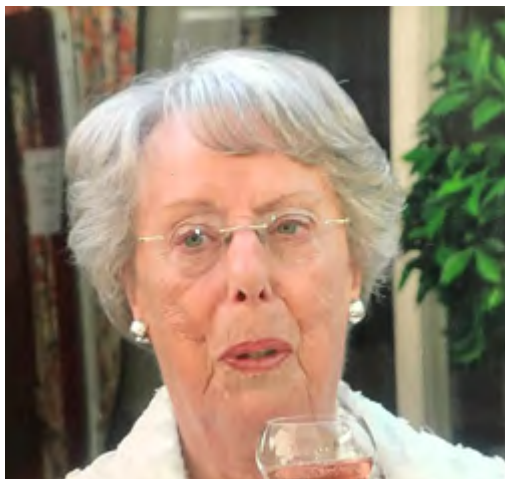
Christa volgde de Nutsschool en de Dalton-hbs, werd fysiotherapeut, ging daarna rechten studeren en bekleedde vervolgens functies bij klachtencommissies en cliëntenraden van verschillende ziekenhuizen.

Haar hoofd zit nog vol beelden van haar Vogelwijkjeugd: „Heel veel buitenspelen en bij mooi weer naar het strand, lekker dichtbij. Ik was bevriend met vier dochters van de familie Van der Ham aan de overkant. Ze hadden een garage waar we vaak toneelstukjes opvoerden. Onze overbuurjongen Wim Brinkman verzorgde zieke vogels; ze werden overal vandaan aangedragen. Naast ons woonde de keurige familie Willemse met hun dochter Dora en zoon Theo. Daarnaast had je de katholieke familie Henning, met een stuk of acht kinderen. Tot ergernis van mijn moeder deden ze niks aan hun tuin. Het was een woestenij. In de straat woonde ook een dierenarts. Hij had een zoon, maar die kwam haast nooit buiten. Als wij met een bal speelden, moesten we altijd oppassen dat-ie niet in de tuin van de dierenarts terecht kwam, want dan kreeg je ‘m nooit terug.”

Christa Janetzky heeft haar boek in eigen beheer uitgegeven. Het is echter niet in de boekhandels te koop. Een exemplaar kan voor de prijs van 25 euro bij haar worden besteld.

Indien mogelijk komt ze het zelf bezorgen, anders komen er voor de gegadigden nog verzendkosten bij. Wilt u het boek ontvangen? Stuur een mail naar: christa.janetzky@xs4all.nl

Liesbeth Kruizinga met veerkracht en humor op naar de honderd

Door Heleen Coenen

Het afgelopen halfjaar hebben twee wijkbewoners de leeftijd van honderd jaar bereikt en als alles meezit, komt er eind deze maand opnieuw een eeuweling bij: Liesbeth Kruizinga-van Veen, wonend in een van de flats aan de Sportlaan. In bijgaand artikel schetst haar buurvrouw het levenspad van de aanstaande honderdjarige.

Het leven van Elizabeth van Veen (velen kennen haar ook als Bets, Betsie of Liesbeth) begint op 27 juni 1920 te Semarang op Java in Nederlands-Indië, waar ze tot haar zesde jaar woont. In 1926 komt het gezin, dat één zoon en drie dochters telt, terug naar Nederland, waar aanvankelijk een woning in Heemstede wordt betrokken. Enkele jaren later verhuist de familie, uitgebreid met nog een zoon en een dochter, naar de Aardbeistraat in Den Haag. Liesbeth volgt hier het laatste jaar van de lagere school en gaat vervolgens naar het Gymnasium (β) aan het Stokroosplein, waar ze in 1938 haar eindexamen doet, gevolgd door een administratieve opleiding bij Instituut Schoevers.

Plattelandsvrouwen

In 1940 begint haar carrière bij de Stichting Huishoudelijke Voorlichting ten Plattelände voor de regio Zuid-Holland, waar ze met heel veel plezier, enthousiasme en pionierszin werkt. Zij is hier verantwoordelijk voor het secretariaat als 1° assistent (nu zou dat 'office manager' worden genoemd, waarop haar reactie is: 'We deden toen nog gewoon ...'). Zij houdt lezingen, geeft demonstraties, roostert leerkrachten in en reist van hot naar her door de hele provincie, waar ze alle plaatsen en gemeenten aandoet - van grote tot de kleinste toe - om zaaltjes te huren, demonstraties te geven en docenten te laten lesgeven in beter bewe-

gen, bloemschikken of naaien en het maken van eigen kleding en zelfs matrassen.

Voedingsvoorlichting neemt hierbij ook een belangrijke plaats in. Bets vertelt hierover: „De plattelandsvrouw was meestal ook knecht in het bedrijf omdat er geen geld was voor personeel. Ze kookte 's ochtends en hield tot 12.00 uur het eten warm op een petroleumstel, waarna het werd opgegeten. Van gezonde voeding was in die tijd nog geen sprake.” Omdat veel plattelandsvrouwen ook kennis ontberen op het gebied van zelfverzorging, wordt er op initiatief van Bets een schoonheidsspecialiste aangesteld die voorlichting gaat geven.

Reizen

Na de oorlog ontmoet Liesbeth haar toekomstige echtgenoot Hans van der Leije bij de Franse ambassade in Den Haag, waar zij een cursus Frans volgt voor een reis naar Parijs met een vriendin. In 1950 trouwen ze en gaan ze wonen in de Maarsbergenstraat. Als ze in 1968 net zijn verhuisd naar de Sportlaan, blijkt Hans ernstig ziek te zijn. Dankzij zijn enorme kracht, humor en optimisme blijven ze heel actief: ze reizen veel, wereldwijd. En ze krijgen regelmatig logeerpartijen van de 'leasekinderen', zoals Liesbeth hen noemt: dochters van haar zussen, met wie ze dikwijls op vakantie gaan. En zodra er een aanleiding toe is, organiseert Liesbeth graag een partij, een uitje, een viering, een etentje.

Gedurende 21 jaar combineert Liesbeth haar drukke baan bij de Stichting met het verzorgen van Hans. In 1985 gaat ze op 65 jarige leeftijd met pensioen. Helaas komt er in 1989 een einde aan hun samenzijn als Hans op 69-jarige leeftijd overlijdt.

In 1993 trouwt Liesbeth met Jaap Kruizinga, met wie ze al vele jaren goed bevriend is geweest. Met hem wordt er veel gereisd, getenist en gebridget en samen ondernemen ze tot op hoge leeftijd vele andere sociale activiteiten. Bridgen kan Liesbeth als de beste.

Ze begon er dankzij haar vader al op haar 13^e mee: 'Bridgen hoort bij de opvoeding', vond hij. En dan, geheel onverwachts en tot haar grote verdriet, overlijdt in 2007 ook Jaap.

Tennis

Maar Bets zal de laatste zijn die het opgeeft. Sociaal als ze is, blijft ze actief, geïnteresseerd in haar omgeving en meelevend met de wijkvereniging. Tot haar 95^e tennist ze nog („Nou ja, ik sla een balletje”), waarover ze zelfs wordt geïnterviewd voor Radio Rijnmond. En elk jaar wordt haar verjaardag, op eigen initiatief, uitbundig gevierd te midden van een grote groep familie en vrienden. Zelfs in deze moeilijke en eenzame coronatijd blijft ze optimistisch en volhardend. Eenzaamheid en mogelijke verveling kan ze gelukkig opvangen dankzij de uitvinder van de puzzelboekjes. En ze geniet van haar terras met uitzicht op het prachtige Rode Kruisplantsoen. Heel dankbaar is ze overigens voor de thuiszorg en haar burens: „Zonder hen zou ik hier niet meer zelfstandig kunnen wonen.”

Ze is een voorbeeld voor velen door haar veerkracht, haar doorzettingsvermogen, haar humor en alertheid. Ze staat altijd weer op, ongeacht hoe moeilijk het soms kan zijn zo oud te worden. Fameuze uitspraken van haar zijn: „Het kan altijd erger.” Of: „Het is wat 't is, wat zou ik anders kunnen doen?”

Viering

Begin dit jaar reserveerde ze al een zaaltje bij de Remonstrantse Kerk om haar 100ste verjaardag te vieren, maar de kans is klein dat dit door kan gaan. Maar of we met z'n allen op 27 juni feest kunnen vieren of niet: we zullen zeker aan haar denken en haar alle gezondheid en gezelligheid toewensen. Proost Liesbeth, heel hartelijk gefeliciteerd met je 100^e verjaardag! Het ga je goed!

Aart te midden van zijn zoons
en kleinkinderen

Aart Plaisier: 'Ik heb er nooit meer met m'n ouders over kunnen praten'

De levenslang meegedragen rugzak vol Indische herinneringen

Door Sjaak Blom

„Ik had nog zo veel willen weten, maar ik kon het niet meer vragen.” Aart Plaisier, een krasse negentiger uit de Zwanenlaan had later graag nog eens bepaalde gebeurtenissen uit de indrukwekkende oorlogsperiode in Indië met zijn ouders willen bespreken, maar zowel zijn vader als moeder kwamen vlak voor de capitulatie van Japan om het leven, verwijderd van elkaar, ieder in een ander interneringskamp.

Als 16-jarige kwam Aart in 1946 met een rugzak aan herinneringen vanuit Indonesië naar Nederland, maar hij kon zijn ervaringen met niemand delen. In 1994 kwam hij voor het eerst weer terug in zijn geboorteland. Met zijn twee zonen maakte hij een rondreis langs de plekken van zijn jeugd op Sumatra.

Ook kon hij daarna bij Bandung op Java eindelijk de definitieve graven van zijn vader en moeder bezoeken. In zijn huis, waar de nog altijd sportieve en levenslustige Aart precies een halve eeuw woont, komt het aangrijpende verhaal over zijn Indische jeugd in een lang gesprek opnieuw tot leven.

Plantages

„Mijn vader, die ook Aart heette, kwam als derde zoon uit een boerengezin in Hendrik-Ido-Ambacht niet in aanmerking voor een plek op het boerenbedrijf”, vertelt Aart. „Hij doorliep de hbs, deed een korte studie Oosterse Landbouw en vertrok in 1921 naar Sumatra. Daar kreeg hij na enige tijd de opdracht een theeplantage op te zetten in Atjeh. De grond moest eerst nog onttrokken worden aan de jungle, maar het begin van de ontginning en het in productie nemen van de plantage had hij in twee jaar geregeld.”

In 1928 kon Aarts vader voor een half jaar met verlof naar Nederland. Zoals veel Indië-gangers in die tijd gebruikte hij die periode ook om een partner te zoeken. Die vond hij in Amsterdam: Martine (Tientje) de Soet. Ze trouwden en vertrokken samen naar Indië. Daar werd vader Aart de administrateur van een afgelegen rubberplantage met enkele honderden inlandse arbeiders oftewel 'koe-lies'. De kersverse echtgenote Tientje had overigens twee broers die ook in Indië werkten: de ene zat in de handel in Batavia en de andere, Jop de Soet, werkte op de eerder door zijn zwager opgezette theeplantage in Atjeh.

Kostschool

In 1929 werd bij Aart en Tientje op de plantage het eerste (en naar later bleek enige) kind geboren: Aart junior. Het gezin woonde in een gebruikelijke planterswoning, maar zonder elektra en stromend water. „We leefden daar onder eenvoudige maar gelukkige omstandigheden en kregen hulp van een baboe, een boy en een tuinman, die tevens fungeerde als chauffeur voor de auto”, herinnert Aart zich. „Ik kan me ons huis nog goed voor de geest halen. Het stond op stenen palen en wassen deed je beneden. Het water kwam uit een reservoir dat iedere veertien dagen gevuld werd. Er werd gekookt op hout. De koe-lies woonden verderop in een rij kleine huisjes.”

Toen Aart vijf en een half jaar was moest hij

naar een kostschool in Brastagi, ten zuiden van de hoofdstad Medan. De afstand van huis naar de gewone lagere school in Medan was te groot om alle dagen te overbruggen. Hij kwam dus in een internaat terecht en mocht alleen in de vakantie naar huis. Aart: „Ik vond het een ramp. Ik was erg gehecht aan mijn moeder en miste haar enorm. Bovendien was ik als kind wat ziekelijk.”

Zwembad

In 1937 was het voor Aarts ouders weer tijd voor verlof. Zijn moeder vertrok een half jaar eerder met Aart naar Nederland, zodat hij in Amsterdam de hele derde klas (tegenwoordig groep 5) kon doorlopen. „Na terugkomst in Indië wist ik m'n ouders duidelijk te maken dat ik er als een berg tegenop zag om weer terug te gaan naar de kostschool. Binnen een week vond mijn vader toen een andere school, ook verderop in Medan, maar nu kon ik door de week naar een gastgezin en in het weekend werd ik voortaan opgehaald. Vaak door mijn moeder, die dan ook de grotere boodschappen deed.”

„Ik zat van maandag tot en met zaterdag van zeven uur 's morgens tot 13.00 uur op school. Na een siësta ging dan om drie uur het zwembad bij de school open, een prachtig groot bad waar alle kinderen iedere middag doorbrachten. Ik behaalde alle zwemdiploma 's van A tot

D. Daar is mijn voorliefde voor sporten geboren”, aldus de krasse negentiger, die later lid werd van Haag Atletiek en daar als vrijwilliger ook nu nog geregeld van de partij is.

Jappen

Begin 1942 waren de Japanners in aantocht. Iedereen had gedacht dat ze wel door het KNIL-leger op afstand gehouden zouden kunnen worden, maar dat bleek valse hoop. Vrouwen en kinderen werden uit voorzorg de bergen in gestuurd, zo werden Aart en zijn moeder naar een groot bedrijfsvakantiehuis van de Nederlandse Handels Maatschappij, niet ver van het Tobameer gestuurd. „Ik ging daar weer naar mijn oude lagere school in Brastagi, voor de zevende klas”, zegt Aart. Hij hoefde niet meer intern en kon bij zijn moeder blijven wonen. „In maart 1942 zagen we de eerste Jappen. Die sloten ons meteen op in een kamp. De kostschool werd een vrouwen- en kinderkamp. Zo’n 1600 mensen mochten het terrein van de school niet meer af. De lessen stopten ook. Gelukkig was er wel voedsel aanwezig en we hadden elektra en stromend water.”

Vader Plaisier werd elders gevangen gezet, maar kreeg al snel een bijzondere functie van de Japanners. De rubberfabriek was door de Hollanders verwoest en er was dus geen werk meer voor de paar honderd koelies. Plaisier senior kwam toen op het idee om de arbeiders stukjes onontgonnen land te geven, zodat ze konden voorzien in hun eigen onderhoud. De Japanners zagen wel iets in dat plan. Van uitgewerkte administrateur op de rubberplantage werd hij zo de organisator van de herverdeling van het onontgonnen gebied. Bovendien kreeg hij gedaan dat zijn vrouw en zoon weer bij hem mochten wonen in de planterswoning.

Maleis

„Ik weet nog goed dat we daar terugkwamen”, zegt Aart. „Ik had mijn vader een half jaar

De kostschool in Brastagi

niet meer gezien. Onze hond Tommy herkende me meteen en kwam me enthousiast begroeten. Mijn moeder voelde zich terug op de plantage wat geïsoleerd en verlangde soms zelfs terug naar de sfeer in het vrouwenkamp, waar ze met velen lief en leed had gedeeld. Ik vermaakte me opperbest en kon als jongen staan en gaan waar ik wilde. Alle dagen trok ik er op de fiets op uit. In die tijd leerde ik ook Maleis omdat ik vliegerde en knikkerde met de jongens uit de kampong.”

In september 1942 kwam er een einde aan die vrijheid en moesten Aart en zijn moeder weer terug naar een interneringskamp, Poeloe Brayan. Aart was twaalf jaar en mocht daarom nog mee naar een vrouwenkamp. Plaisier senior werd naar het mannenkamp Soengai Senkol gestuurd.

Het kamp waarin Aart en zijn moeder terecht kwamen bestond uit een complex van kleine huisjes met stromend water en elektra. „De vrouwen en kinderen zaten daar op elkaars lip en er werd centraal gekookt. Ik kan me nog goed herinneren dat een groep vrouwen zich ging beklagen over het slechte eten. De vrouw die het woord voerde werd door een bewaker met een stok geslagen, maar ze pakte zijn stok af en gaf de bewaker een slag. Ze werd afgevoerd en we hebben nooit meer wat van haar gehoord.”

Mannenkamp

Medio 1943 werd Aart dertien en een half.

Samen met nog vijftien andere jongens werd hij afgevoerd naar een mannenkamp, hetzelfde als waar zijn vader was ondergebracht. „Ik moest afscheid nemen van mijn moeder. Dat viel me zwaar. Ik heb haar nooit meer gezien.”

In 1944 werden alle kleine kampen opgeheven en werden de interneringskampen op Oost-Sumatra gecentraliseerd. Aart en zijn vader kwamen met zo'n 1800 andere jongens en mannen terecht in een nieuw kamp, Si Rengo Rengo, midden in de rimboe. Alle vrouwen en kinderen werden in dat gebied centraal geïnterneerd in het grote kamp Aek Pamienke, met circa 4500 vrouwen, meisjes en jongens onder de dertien.

De herinneringen aan het kamp waar hij terecht kwam zijn voor Aart nog helder. „Er stond een serie van negen grote honges (loodsen) op een rij. Aan de ene kant stroomde de rivier de Bila en aan de andere kant lag een moeras, omsloten door een heuvelketen. Ik had er niet veel te doen en ik was blij dat ik op een gegeven moment in de zogeheten houthalersploeg kwam, die twee keer per week de rivier overstak om hout te halen voor het koken in de kampkeuken.”

Kamp Si Rengo Rengo aan de rivier Bila

Ziekten

Door de slechte hygiënische omstandigheden hadden veel kampbewoners last van dysenterie en door de nabijheid van het moeras, waar het wemelde van de muggen, greep ook malaria om zich heen, vertelt Aart. „Medicijnen werden maar mondjesmaat verstrekt. Woedend waren we toen we er na de bevrijding achter kwamen dat de Jappen nog een stevige voorraad medicijnen, zoals dagenan en kinine hadden achtergehouden. Zo'n 10 procent van de mannen en jongens kwam in het jaar dat het kamp bestond aan ziekten te overlijden. Wat heb ik dat moeras altijd vervloekt!”

Ook de vader van Aart kon niet aan de kampziekten ontsnappen. Na een kort ziekbed overleed hij met de bevrijding in zicht op 15 juni 1945. De communicatie met het vrouwenkamp verliep stroperig. Heel zelden kwam er een berichtje. Achteraf heeft Aart begrepen dat zijn moeder wel gehoord heeft dat haar man overleden was.

Moeder had een zwakke maag, die maar moeilijk aan het Indisch eten kon wennen. Begin augustus 1945 kreeg Aart een kort briefje van haar. Ze had zoveel last van haar maag dat ze geopereerd zou worden. „Eigenlijk een kansloze ingreep onder de omstandigheden in dat vrouwenkamp”, aldus Aart. „Ze moet dat voorvoeld hebben, want ze schreef niet alleen over de ophanden zijnde operatie, maar liet ook weten dat ik me na afloop van de oorlog moest melden bij haar lievelingsbroer Job de Soet, die op dat moment in Birma aan de spoorweg werkzaam was. Op 2 augustus werd mijn moeder geopereerd en acht dagen later kreeg ik te horen dat ze bij de operatie was overleden.”

Bevrijding

„Ik weet nog precies waar ik was toen bekend werd dat Japan op 15 augustus 1945 gecapituleerd had. Ik zat op 24 augustus 1945 met een paar jongens op een boom die over het water van de Bila-rivier hing. Opeens hoorden we

gejuich vanuit de eerste hong, toen vanuit de tweede en zo verder.” Het moment grijpt Aart nu nog aan. „Alle verdriet, alle ontberingen, alle spanning, zou daar dan toch een einde aan komen?”

Op 4 september zag Aart in het kamp de eerste echte bevrijder: luitenant Sisselaar. Eind juni was die samen met drie Aziaten vanaf het toen nog Engelse eiland Ceylon in de rimboe ver van het kamp gedropt voor inlichtingenwerk en om het verzet op poten te zetten. Cees Sisselaar had op de radio verhalen over de Duitse concentratiekampen gehoord, maar zijn eerste aanblik van het Oost-Sumatraanse mannenkamp noemde hij later ten hemel schreiend: *‘Ernstig ondervoede mensen in lompen, stervende mensen in ziekenbarakken, sanitaire voorzieningen om van te huilen.’* Als hij later het vrouwenkamp Aek Pamienke bezoekt, ziet hij echter dat het nog erger kan. Maar wat doe je met al die kampbewoners? Er was niet zo snel een centrale opvang voor hen geregeld, van waaruit ze gerepatrieerd zouden kunnen worden. Eind september werden de geïnterneerde mannen en jongens per trein – ’s nachts, want het Indonesische volk was inmiddels in opstand gekomen tegen de Nederlanders – vervoerd naar een daartoe vrijgemaakte wijk in Medan. Daar werd Aart na verloop van tijd toevertrouwd aan de zorgen van de uit Birma teruggekeerde oom Job en zijn vrouw.

Naar Den Haag

„Pas in augustus 1946 kwam de eerste gelegenheid om terug naar Nederland te reizen”, vervolgt Aart. „Samen met zo’n 900 lotgenoten repatrieerden we per boot richting Rotterdam. Voor m’n oom en tante en mij eindigde de reis hier in Den Haag in de Kamillestraat. Daar woonde een andere broer van mijn moeder, oom Ab. Die had twee zonen, waarvan de oudste in de oorlog gefusilleerd was wegens zijn verzetswerk.

Oom Ab heeft dat nooit kunnen verwerken en stierf een paar jaar later van verdriet. Ja, de familie De Soet heeft in de oorlog flinke klappen te verwerken gekregen.”

Na zes maanden keerde oom Jop de Soet weer terug naar Indië, maar Aart bleef in Den Haag. Hij kwam terecht in de vierde klas van de Dalton HBS en moest alle zeilen bijzetten om een beetje op het zelfde niveau van z’n klasgenoten te komen. Er waren trouwens meer jongens en meisjes zoals Aart die in de oorlog weinig van school hadden meegekregen. „Weet je hoe ik mijn Frans ophaalde?”, vraagt hij. „In de zomervakantie ging ik liften naar Frankrijk en daar heb ik een paar weken bij een boer gewerkt.”

In 1948 deed Aart met succes eindexamen, waarna hij in Delft elektrotechniek ging studeren. Inmiddels woonde hij zelfstandig op kamers. „Helaas kreeg ik na enige tijd een oproep voor militaire dienst, waardoor ik de studie moest opgeven. Maar ik dacht: dan ga ik definitief het leger in. Ik meldde me aan bij de Koninklijke Militaire Academie in Breda, werd daar officier en ging werken bij de verbindingdienst van de luchtmacht. Dat heeft een jaar of achttien geduurd en in die tijd heb ik alsnog mijn studie elektrotechniek afgemaakt.”

Roelie

In 1965 leerde Aart op een bruiloft de 26-jarige onderwijzeres Roelie uit Emmer-Compasuum kennen. Van een bruiloft kwam een bruiloft. Het stel ging in Den Haag wonen, in een flat aan de Ranonkelstraat vlakbij de Vogelwijk, werd verrijkt met twee zonen en verhuisde in 1970 naar de Zwanenlaan. Aart kreeg werk bij het Nederlands Octrooibureau. Zijn vrouw Roelie overleed vier jaar geleden na een lange periode waarin zij moest worden verzorgd.

„Pas in 1994 ging ik voor het eerst weer terug naar Indonesië”, zegt Aart. Samen met zijn

Aart met kleinkinderen

twee zonen toerde hij bijna een maand rond en bezocht alle dierbare en minder dierbare plekken uit zijn jeugd: de oude rubberplantage, het laatste kamp.... „De meeste plekken herkende ik nog. Ook de boom waarop ik de bevrijdingskreten hoorde, hing nog over het water. „Na onze tocht op Sumatra zijn we naar Java gereisd en hebben het ereveld Leeuwigajah bij Bandung bezocht, waar mijn vader en moeder al eerder waren herbegraven. Uiteindelijk liggen ze er nu naast elkaar. En in 2014 ben ik in het kader van een pelgrimsreis van de Oorlogsgravenstichting voor de tweede keer naar Indonesië geweest. Toen heb ik dat prachtige ereveld Leeuwigajah opnieuw bezocht. Ik zal er zeker nog een keer heen gaan”.

Jan van Zanen nieuwe burgervader Den Haag

Op 1 juli maakt de Haagse interim-burgemeester Johan Remkes plaats voor de officiële opvolger van de op 6 oktober afgetreden Pauline Krikke: Jan van Zanen (VVD), nu nog burgemeester van Utrecht. Algemeen werd verwacht dat de nieuwe Haagse burgemeester iemand zou worden met ervaring in het besturen van een flinke stad, maar dat op 28 mei in een besloten vergadering van de gemeenteraad Jan van Zanen als een konijn uit de hoge hoed tevoorschijn kwam, verraste meniggen. Hij had immers nog maar een handvol maanden geleden voor zes jaar bijgetekend in de Domstad, waar hij het naar z'n zin had en ook zeer werd gewaardeerd.

Van Zanen, geboren in Purmerend maar opgegroeid in het schilderachtige Edam, zal er de komende maanden een flinke klus aan hebben om zich in zijn nieuwe bestuurlijke territorium in te werken. Den Haag is immers een stad met vele facetten en dito pro-

blemen dan wel uitdagingen. Misschien is het wel een goed idee om als eerste een werkbezoek te brengen aan het stadsdeel Segbroek, omdat dit kan worden beschouwd als een aardige dwarsdoorsnede van onze stad: van het Regentesse- en Valkenboskwartier tot en met de Vogelwijk, de duinen en het strand.

Spandoek voor gouden paar

De anti-coronaregels stonden een spetterend feest in de weg, maar toch bleef het op 15 mei aan de Eendenlaan niet onopgemerkt dat de bewoners Jan en Yvonne Smith hun vijftigjarige echtverbintenis vierden.

De laangenoten verrasten het gouden paar met een feestelijk spandoek, een boeket met vijftig rozen en een –uiteraard op gepaste afstand ten gehore gebracht – lied om de gelukwensen nog eens te onderstrepen.

Jan en Yvonne wonen al 42 jaar in de Vogelwijk. In 1978 namen ze hun intrek in een huis aan het eind van de Sportlaan, ter hoogte van

de Kruisbeklaan, en zeventien jaar later betrokken ze het pand Eendenlaan 5. Niet lang nadien baarde Jan hier opzien met het aanleggen van een tropische tuin, compleet met winterharde palmen. Een deel van de familie van Jan en Yvonne woont op loopafstand. Zowel hun dochter Leontine als twee broers van Jan (en hun aanhang) zijn Vogelwijkers.

Ondernemen in coronatijd

Door Ria Luitjes

De Coronamaatregelen hebben veel impact op ondernemers in Nederland.

De één ziet zijn/haar omzet dalen, tot soms wel nul euro, maar voor anderen ontstaan er nieuwe kansen, dus nieuwe omzet. We vroegen een aantal ondernemers uit onze wijk die het afgelopen jaar in dit blad zijn geportretteerd hoe het hen in deze tijd vergaat. Welke impact hebben de beperkingen van de crisis op hen en hoe zien zij de toekomst voor hun bedrijf en/of branche?

Hedy Schoenmaker,
restaurant Appels en Peren

(Wijkblad december 2018)

„Met Appels & Peren zaten we heerlijk in de flow tot we op zondag 15 maart te horen kregen dat we dicht moesten. Na de eerste schrik leek het ons wel een mooi moment om de zaak op te knappen. Zo gezegd, zo gedaan. Na het klussen zijn we open gegaan voor ‘take away’. Ik dacht: baat het niet dan schaadt het niet. Alle medewerkers konden doorwerken, want de regering betaalde een deel van de salaris-

sen. Vanaf het begin liep het eigenlijk heel aardig. Geen omzet als voorheen, maar toch voldoende om de rest van de salarissen en de vaste kosten te betalen. Tot op de dag van vandaag loopt het nog steeds prima en ben ik niet ontevreden. Ik denk dan ook dat onze gasten het ons erg gunnen en hun ‘tentje’ missen. Zelf heb ik regelmatig slapeloze nachten over de zorg of ik mijn mensen kan blijven betalen. Dat is voor mij het belangrijkste.”

Toekomst

„Anderhalve meter afstand houden is redelijk onwerkbaar in de horeca. Ik heb schermen gekocht om tussen de tafels te plaatsen. De hygiëne- en veiligheidsregels volgen we zo goed als mogelijk is, maar ik ben niet van plan om hierin door te slaan. Gewoon normaal blijven doen met gezond verstand, dat is mijn motto. Bij ons in de zaak dragen we geen mondkapjes of andere ziekenhuis-achtige zaken. Wij zijn horeca en bij ons kom je voor de gezelligheid. Persoonlijk denk ik dat mensen die erg bang zijn, sowieso nu niet bij ons in de zaak komen. Iedereen moet doen wat hem of haar goed lijkt. Voor nu roeien we met de riemen die we hebben en zijn we druk met het continu aanpassen van de procedures. Wel vrees ik dat het allemaal nog wel even zal duren. Maar we houden de moed erin!”

Max Lutje Wooldrik , APOC Aviation

(Wijkblad april 2019)

„De pandemie heeft grote impact op de luchtvaartindustrie, met name luchtvaartmaatschappijen en vliegvelden. In de sector vliegtuigonderdelen, waarin wij opereren, speelt een hele andere dynamiek dan in de luchtvaartsector als geheel. Het onderhoud aan vliegtuigen gaat gewoon door. Daarnaast hebben wij vorig jaar gelukkig een heel goed jaar achter de rug en daarom genoeg “vet op de botten” om deze uitzonderlijke tijd door te komen, mocht het nodig zijn. Ik ben ervan overtuigd dat deze situatie enorm veel kansen zal bieden voor APOC. Vanzelfsprekend hebben wij ook de Corona-maatregelen binnen ons bedrijf doorgevoerd. Vanwege onze high-tech manier van werken kan onze organisatie momenteel prima doordraaien ook al werken de meeste mensen momenteel vanuit huis. De teams die met meerdere mensen op één afdeling zitten en ons magazijnpersoneel hebben wij verdeeld in twee shifts. Die wisselen elkaar dagelijks af. Zo houden we de kans op besmetting zo klein mogelijk.”

Toekomst

„Experts verwachten dat veel luchtvaartmaatschappijen nu langer met de bestaande vloot zullen blijven doorvliegen in plaats van te investeren in nieuwe vliegtuigen. Grote onderhoudswerkzaamheden worden door kalender-tijd gedreven en niet zozeer door het aantal vliegreizen. Bedenk ook gelijk dat de vrachtluchten gewoon doorgaan. Het onderhoud en de benodigde onderdelen hiervoor blijven dus gewoon nodig. Nu er minder gevlogen wordt, is er ruimte voor preventief onderhoud aan de vloot. Wij verwachten dan ook om op korte termijn met mooie nieuwe projecten te kunnen beginnen.”

Petrouska van Loon, SocialLane, online marketing bureau

(Wijkblad juli 2019)

„Gelukkig werkten wij voor de start van de Coronacrisis al aan veel mooie projecten. Deze lopen bijna allemaal gewoon door. Voor ons is de onzekerheid wel vervelend. Wij werken met name voor bedrijven in de ‘business-to-business’. Ook in deze tijd hebben zij belang bij een goede online zichtbaarheid en vindbaarheid. We hebben wel een kleine omzetsdaling, maar gelukkig kunnen we die goed opvangen. Toch hebben we ook een paar nieuwe opdrach-

ten van bedrijven die juist nu extra online promotie wensen. Onze werkwijze hebben we niet echt hoeven aanpassen, alleen natuurlijk dat we nu grotendeels vanuit huis werken. Maar dat is met een online beroep goed te doen.”

Toekomst

„We gaan ervan uit dat bedrijven in de toekomst hun online marketing zelf willen doen. Door beperkte budgetten zal er minder beschikbaar zijn voor het uitbesteden van online marketing. We gaven al veel LinkedIn trainingen. Gezien de ontwikkelingen hebben we versneld de SocialLane Academy opgericht. Inmiddels bieden we verschillende cursussen aan voor online marketing. Deze online opleiding willen we ook gaan inzetten voor mensen die willen omscholen of vanuit een uitkering op zoek zijn naar een passende baan. Online marketing is namelijk een vak van de toekomst.”

Ellen Otto, Italian Design, Webshop

(Wijkblad september 2019)

„Wij werken al jaren online en zien dat de Coronamaatregelen niet veel impact op ons hebben. Na de eerste berichten over het virus daalde de omzet wel en viel zelfs even helemaal stil. Maar al snel herpakte zich dat en werden onze verkoopcijfers zelfs beter dan dezelfde periode in 2019. Door de ‘blijf thuis’-maatregelen is

Nederland massaal aan het online shoppen gegaan. We hebben wel een paar aanpassingen in de webshop doorgevoerd. Wij verkopen nu uitsluitend producten die we op voorraad hebben. Gezien de sluiting van grenzen en de drukte in de transportbranche zijn onze leveranciers niet altijd in staat tijdig aan ons te leveren. Dit zou betekenen dat het langer duurt voordat onze klanten hun bestelling in huis hebben. Voor ons is de nieuwe werkwijze relaxter. We hebben dus geen stress over transportvertragingen of zoekgeraakte producten. Onze klanten zijn supertevreden want we leveren direct en snel.”

Toekomst

„Na de voorzichtig versoepelende maatregelen vanuit de overheid zal een deel van de online shoppers terugkeren naar de winkelstraten. Persoonlijk denk ik dat veel mensen online blijven winkelen vanwege het gemak en de service die ze ervaren. Ik ben dan ook erg positief over de toekomst van ons bedrijf.”

**Corona Koek,
Samenwerkende Kinderopvang**

(Wijkblad februari 2020)

„Allereerst heeft deze crisis natuurlijk een gekke uitwerking op mij persoonlijk. Als je naam Corona is - we zijn met 48 Corona's in

Nederland, begrijp ik - dan is dat wel lastig. Taalkundig staat Corona inmiddels gelijk met termen als Ebola of de Pest. Nou ja, ik relatieveer dat maar zo veel mogelijk. Ik kan er veel grappen over maken en iedereen die ik nieuw ontmoet, zakelijk en privé, zal mijn naam niet snel vergeten. Inmiddels wordt het met praktische zaken wel irritant: mijn Tikkie-account werd geblokkeerd, omdat Tikkie het gebruik van bijvoorbeeld het woord Corona in een accountnaam op de zwarte lijst heeft geplaatst. Als ik momenteel mijn e-mailadres ergens invoer, geeft dat vaak een rood vlaggetje.”

„Zakelijk gezien heeft de Coronacrisis ook nogal impact. De kinderdagverblijven en BSO's werden per 16 maart gesloten. Op diezelfde datum hebben we gratis noodopvang geopend voor alle kinderen van ouders die werkzaam zijn in vitale sectoren. Ongeacht of de ouders van deze kinderen voor 16 maart een contract met een kinderdagverblijf hadden.

Opruimen en onderhoud

Door de sluiting is er op veel locaties een extra opruimactie en onderhoud gepleegd. Het jaarlijkse opleidingsprogramma hebben we nu laten plaatsvinden zodat er na heropening meer rust is. Om de verbinding tussen onze medewerkers en de kinderen (en dus ook de ouders) in stand te houden, ontstonden er prachtige initiatieven. Berichtjes, filmpjes met leuke ideeën voor activiteiten of voorleesmomenten, kleine cadeautjes om de herinnering met de groep levendig te houden. Het was hartverwarmend. Kinderopvang wordt nogal vaak vergeten. Nu werden we ineens toegevoegd aan de lijst van vitale sectoren. Dat deed de hele sector en ons persoonlijk heel veel goed.”

„Als organisatie hebben wij de kosten over de sluitingsweken die niet vergoed werden door de overheid aan de ouders gerestitueerd. Onze klanten hadden daardoor geen kosten. Voor ons als bedrijf natuurlijk wel pijnlijk om in de sluitingsweken verlies te draaien, terwijl we noodopvang aanboden. De Noodmaatregel

Overbrugging Werkgelegenheid oftewel NOW-regeling was voor ons niet van toepassing, omdat we de ondergrens niet haalden.”

Toekomst

„Het verlies dat we hebben geleden is zuur omdat we voor een forse crisis staan. Maar ik realiseer mij ook dat we in de kinderopvang relatief veel geluk hebben. In andere branches betekent de sluiting nul euro omzet. We moeten wel beseffen dat veel mensen die nu onder de NOW-regeling vallen (zo'n 20% van de beroepsbevolking) na het einde van die steunmaatregelen hun baan kwijt zijn. Verhoging van de werkloosheid betekent een daling in de kinderopvang. Dat wordt hard schakelen om onze personeelskosten te blijven afstemmen op de terugloop in uren of dagen van kinderopvang. Inmiddels zijn we sinds 11 mei weer volledig open. Fijn om alle kinderen weer te ontvangen. Het was die week echt een week om het mooie van ons vak te vieren. Blij ouders, blij kinderen.”

José Zwager, Zwager IJzerhandel

(Wijkblad november 2019)

„In onze winkel is het drukker dan voorheen. Het is anders, maar gelukkig is het ondanks de veiligheidsmaatregelen nog steeds leuk om de klanten te helpen. Wij hebben meer particulieren in de winkel dan normaal. Veel men-

sen zijn juist nu thuis aan het klussen. Om voldoende afstand te creëren voor onze gezondheid en veiligheid maar ook die van onze klanten, is de balie verbreed. Ook hebben wij karren geplaatst om artikelen op te leggen zodat wij onze klanten in de winkel niet aanraken. Wij dragen net als in veel bedrijven hesjes met de tekst: 'Houd afstand'. Er wordt nu vaker schoongemaakt en dan met name de oppervlakten die door veel mensen worden aangeraakt. Gelukkig kunnen wij ondanks de beperkingen onze klanten nog steeds adviseren op het niveau dat wij deden voor half maart 2020. Vanzelfsprekend houden wij ons daarbij aan de regels en adviezen van het RIVM."

Toekomst

„Ik verwacht dat het nog wel even gaat duren voor wij weer naar een normaler leven gaan. Persoonlijk denk ik dat wij niet meer terug gaan naar een leven zoals het was voor het Coronavirus. Vanuit onze winkel zullen wij datgene aanpassen wat er vanuit de overheid en het RIVM van ons verwacht wordt.

Leontine Smith, Smith Communicatie
(Wijkblad maart 2020)

„We zijn een hecht team en werken veel samen. Ineens, van de ene op de andere dag,

zagen we elkaar twee maanden niet meer en werkten we vanuit huis. De eerste twee weken waren heel hectisch; congressen werden gecancelled en hotels & attracties & festivals, waar wij de PR voor doen, werden gesloten of verzet. Toen het besef kwam dat de helft van de omzet was vooruitgeschoven, schakelden we gelijk over naar de actiemodus om andere ondernemers en initiatieven te helpen.

Ik heb gratis een telefonisch spreekuur crisiscommunicatie verzorgd. Daar werd dagelijks gretig gebruik van gemaakt. We verzorgden belangeloos de PR-campagne 'Alle mondkapjes verzamelen', van de Stichting Transmurale Zorg Den Haag. Zo ook PR voor de campagne *Strandtenten in het NOW!*

De grootste verandering voor mij was om ineens alle afspraken via (video)calls te doen, maar tegelijkertijd ervoor te zorgen dat het team lekker in hun vel zit omdat zij zelf ook de onzekerheid voelen over hoe de toekomst zich zal gaan ontwikkelen."

Toekomst

„Onze branche krijgt momenteel grote klappen aangezien bij veel bedrijven wordt besloten om de PR & marketingbudgetten te bevriezen. Maar wij zijn er juist van overtuigd dat je als bedrijf nu moet blijven communiceren en zichtbaar moet zijn. Dat doen we zelf ook. *Practice what you preach!* Als team zijn we nu met allerlei nieuwe ontwikkelingen bezig. Vanaf volgende week introduceren we de Free Publicity Check waarbij organisaties bij ons kunnen toetsen of hun idee nieuwswaarde heeft.

Op 1 juli organiseren wij het eerste grote livecongres van Nederland na de intelligente lockdown: LIVE AGAIN! Wij doen dat samen met andere Haagse ondernemers, onder wie Tom Verhaar, ook uit de Vogelwijk, van de Fokker Terminal. Vanaf 1 juli is het vanuit de Rijksoverheid weer toegestaan om congressen voor 100 personen te organiseren, met inachtneming van de anderhalve meter afstand en

diverse hygiënemaatregelen. We willen met LIVE AGAIN! een positief signaal geven en iedereen laten zien hoe belangrijk het is, voor zowel de sector als de economie, om weer live bij elkaar te komen bij eventlocaties. Wij doen dat in Den Haag, waar de beslissingen worden genomen, en wel gelijk op de eerste dag dat het weer kan!

Peter Boelhouwer, DB Evenementen
(Wijkblad april 2020)

„Wij konden eigenlijk vrij snel schakelen. Na een goede borrel met het personeel en freelancers zijn wij net als de rest van Nederland begonnen met een grote schoonmaak. Tijdens deze werkzaamheden kun je naast puinruimen ook nadenken en lekker sparren met elkaar. Al snel kwamen we tot de conclusie dat wij ons de komende tijd moeten richten op een belangrijk kennisgebied in ons bedrijf: namelijk het managen van grote groepen mensen op één plek. Hoe kan publiek het beste naar binnen en bij een calamiteit weer naar buiten? Door de organisatie van evenementen waren wij altijd al bezig met het maken van

Veiligheidsplannen. Hierdoor konden wij makkelijk de omslag maken naar een andere ‘Crowd Control’ hulpvraag. Een voorbeeld hiervan is het binnen 12 uur weer openstellen van de kort tevoren gesloten Haagse Markt. We hebben voorzien in de nodige wegbewijzing en aanvullende maatregelen. Deze ‘kennis’ hebben wij de afgelopen weken toegepast in winkelgebieden en diverse scholen. Dan kan ik alleen maar trots zijn op het team waarmee ik mag werken. Door onze voorliefde voor de horeca en een gezonde dosis creativiteit konden wij horecabedrijven helpen met het omzetten van de bedrijfsvoering naar mooie ‘take away’ concepten.”

Toekomst

„Vanzelfsprekend zijn wij ook bezig met de periode dat evenementen wel weer kunnen plaatsvinden. Wij hebben diverse brainstormsessies gehad over hoe we dit in de toekomst kunnen invullen. Hieruit is het festivalconcept *The Hague Beats Corona* ontstaan, een publieksvriendelijke app. Deze app informeert je over hoe druk het op een bepaald moment op een bepaalde plek is of wat de beste tijd is om er naartoe te gaan.

Verder hebben we het Sectoroverleg Haagse Evenementen nieuw leven ingeblazen, een orgaan dat al jaren in Den Haag bestaat. Middels een enquête onder de organisatoren en toeleveranciers hebben wij nu een goed beeld hoe hard de Coronacrisis momenteel de branche raakt op de korte en lange termijn. Met die informatie zijn wij nu met de gemeente en de verschillende overkoepelende organisaties bezig om te kijken welke vervolgstappen er gezet moeten worden als het gaat om communicatie, maatwerk en samenwerking.”

Bent u Vogelwijkbewoner en hebt u een mooi verhaal over uw beroep of uw onderneming, neem dan contact op met Ria Luitjes via ria@mixmarketing.nl

Mede dankzij tandarts duurzaam genieten in strandpaviljoen Pier 32

Door Marjet Steenhuisen

Een ontmoeting met Peter Jonker, eigenaar van Tandartsgroepspraktijk Laan van Meerdervoort en aldaar werkzaam als tandarts-implantoloog, hoeft niet per se te gaan over de toestand van je gebit. Want Peter, die aan de Kiplaan woont, heeft naast zijn werk nog meer hobby's: sporten, tuinieren en... zijn strandtent Pier 32, aan de zuidwestkant van de Vogelwijk!

Hoe is het gekomen dat je naast je tandartspraktijk een strandpaviljoen runt?

„In 2015 kwam Pier 32 op ons pad. Via een vriendin hoorden we dat hij te koop stond en omdat het al lange tijd mijn wens was om een eigen plek aan het strand te hebben, was dit de ultieme kans. Deze tent moest zich gaan onderscheiden in duurzaamheid, contact met de natuur en rust. Dat zien we nu dan ook terug in het interieur en de ruimte om de strandtent

heen. Nadat we met behulp van een architect onze tent hadden ontworpen, kon ons avontuur met Strandpaviljoen Pier 32 beginnen.”

Hoe was jullie beleving van de afgelopen Coronamaanden?

„We zouden op 1 april open gaan, maar helaas ging dat door Corona niet door. Wel hebben we via onze take-away-service biologische afhaal-pizza's geserveerd, dat is dit jaar nieuw bij ons.

We hebben een prachtige houtskooloven in de strandtent staan. Dat geeft sfeer en gezelligheid en bovenal heerlijke pizza's. Maar het haalt het natuurlijk niet bij een normaal seizoen. We willen gewoon knallen! We hebben een geweldig leuk team en we keken er dan ook allemaal naar uit om vanaf 1 juni weer gasten te mogen ontvangen. Ik denk dat veel mensen er wel weer aan toe zijn, na al die Covid19-weken waarin het op uitgaansgebied zo rustig was."

Er zijn veel strandtenten te kiezen.

Wat heeft Pier 32 te bieden?

„Ons onderscheid zit 'm in duurzaamheid en goed eten onder het keurmerk *Green Key Gold*. Die onderscheiding hebben we al direct het eerst jaar weten te behalen. Het is een internationaal keurmerk voor duurzame bedrijven in de recreatie- en vrijetijdsbranche. Alles wat we serveren en hoe het is gemaakt voldoet aan die richtlijnen. Binnenkort worden we opnieuw gekeurd."

En verder?

„We hebben niet een vast format, maar zijn wel altijd aan het ontwikkelen. Ik denk dat je kunt zeggen dat we een fijne plek voor iedereen zijn: gezinnen, yogi's, natuur- en muziek-liefhebbers, rustzoekers. Iedereen die van kwaliteit houdt. Onze kaart staat vol met heerlijk biologisch eten waarbij we ook de groeiende groep vegetariërs en veganisten niet zijn vergeten. Het leuke is dat door ons internationale keukenteam de kaart nog wel eens verandert met specialiteiten uit Mexico, het moederland van onze chef Mauricio. En wist je dat we ons eigen bier hebben, *Bier32*? Dat wordt voor ons gebrouwen door de Haagsche Brouwerij Kompaan. Ook voor partijen, bruiloften en vergaderingen kan men bij ons terecht. Je kunt een afspraak maken om samen tot het perfecte plan voor een feest te komen. Bijna niets is te gek. We willen vooral een plek zijn waar mensen verbinden en zich kunnen ontspannen. Daarom bieden we ook strandyoga, (stoel)massages en

Peter Jonker, tandarts en strandtenteigenaar

duinwandelingen aan. Twee zaterdagen per maand begint er vanuit Pier 32 een wandeling onder leiding van een natuurgids. Leuk voor jong en oud! Voor vertrek serveren we koffie of thee met een huisgemaakte taart en bij terugkomst staat er een lunch klaar. Een geweldig begin van een heerlijk ontspannen weekend."

Op de hoogte blijven van activiteiten bij Pier 32 of benieuwd?

Strandafslag 6 (Links van Millers)

Website: www.pier32.nl

facebook.com/strandpaviljoenpier32

Contact: info@pier32.nl

Een acrobatische gast op zolder

Door Maarten & Anne Reeser, bewoners Kwikstaartlaan

Al sinds eind zeventiger jaren, toen we in de Vogelwijk kwamen wonen, is de komst van de gierzwaluwen begin mei voor ons een van de hoogtepunten van het jaar. Ze zijn er weer, die acrobaten met hun tuimelingen en prachtige vliegkunsten, op zoek naar heerlijke muggen en andere insecten! Zo ook dit jaar. Maar ditmaal leidde dat tot een bijzondere ontmoeting.

Omdat Anne boven de badkamer nu en dan wat geknisper en zacht gekras hoorde, ging ze kijken op de bovengelegen rommelzolder. Daar vond ze tussen de aan- en afvoerbuizen van de CV en de warmwateraanvoer van de douche een vogel. Gezien zijn kleur en lange vleugels moest het welhaast een gierzwaluw zijn. Hij/zij zat kennelijk klem. Wat te doen? We besloten Vogelopvang *De Wulp* te bellen (070-3231568) en een foto toe te zenden.

Dierenambulance

Ook bij de opvang meende men dat het om een gierzwaluw ging, maar de medewerkers hadden geen gelegenheid om op korte termijn langs te komen. Hun advies: Bel de Dierenambulance. Zo gezegd, zo gedaan. De ambulancebemanning beloofde binnen een uur bij ons te zijn en rekening te houden met de Corona-omstandigheden; wij behoren beiden immers tot de risicogroep.

Toen we weer terug naar zolder waren gegaan om poolshoogte te nemen, bleek dat de zwaluw zich had weten te bevrijden en zich tussen dozen en koffers had verscholen. Het lamplicht van de zolderruimte deed hem echter tevorschijn komen. Toen hij eenmaal rustig op de vloer zat, hebben we een doekje over hem heen gelegd, hem behoedzaam op een stuk karton geschoven en vervolgens in een ruime doos met deksel geheveld. Even later stonden we met de doos buiten op de Kwikstaartlaan en nadat het deksel van de doos was gelicht, vloog onze onvrijwillige gast met de bekende acrobatische toeren als een vrije gierzwaluw weg.

Ijsheiligen

Direct pakten we de telefoon om de Dierenambulance te annuleren, waarna we een kop koffie op de vrijheid en de veilige afloop dronken. Restte nog het overleg met een 'dakdeskundige' om het gat af te sluiten waardoor de vogel binnengekomen was. Maar daarmee was het verhaal niet afgelopen, want de volgende ochtend hoorden we boven opnieuw gekras. Onze gierzwaluw was weer terug! De kou van de Ijsheiligen in de tweede week van mei had hem naar zijn warme plek teruggedreven! Hij zat doodstil op de zoldervloer en liet zich zelfs aanraken, maar doek en doos + hulp waren niet bij de hand... Het heldere licht van het geopende tuimelraam aan de zuidkant van het huis trok hem echter na het openen van de zolderdeur naar de vrijheid, waar hij dartelend van genoot.

Inmiddels geeft de zwaluwvriendelijke ruimte onder de dakpannen boven de afsluitende zolderplaten geen toegang meer tot onze rommelzolder. En wij genieten weer van onze in de lucht buitende vrienden.

Bevrijdingsnummer wekte veel herinneringen weer tot leven

Geachte redactie,

Dank voor het bijzondere nummer 5 van 'ons' wijkblad! Al zijn wij, na veertig jaar aan de Vliegenvangerlaan te hebben gewoond, al ruim acht jaar geleden neergestreken op de Groen van Prinstererlaan, onze banden met de Vogelwijk zijn nog lang niet vergeten en verbroken. We zijn dan ook nog altijd lid van de wijkvereniging en lezen met genoegen het wijkblad.

Onze verbondenheid met de wijk voelen we nog des te meer als we ons realiseren hoeveel mensen we in die veertig jaar hebben leren kennen. Een aantal daarvan kwam ook in de bevrijdingseditie van het wijkblad aan het woord. Ferd Böcker is al vele jaren een goede wederzijdse kennis, Tineke van der Kooij uit Baarn is een zus van onze gewezen buurman Gert. Helaas is hij overleden, maar met zijn vrouw Karin Anema hebben we nog regelmatig contact: als schrijfster (haar recente boek over Colombia kwam in een van de vorige nummers al aan de orde), als tennismaatje op Berg en Dal en natuurlijk als voormalige buurvrouw. Met René Le Grand hebben mijn broer en ik in de jaren vijftig, samen met andere jongens, een meerdaagse fietstocht langs jeugdherbergen gemaakt naar Zeeland en België. In de praktijk van fysiotherapeut Cees Vel ben ik ooit van mijn rugpijn afgeholpen.

En toen hij vroeg of ik een keer 'model' zou willen zijn bij een van zijn cursussen heb ik natuurlijk ja gezegd.

Ik ben niet in De Vogelwijk geboren en er evenmin getogen, maar in de Bomen- en Bloemenbuurt. Toch heb ik mijn leven aan de Vogelwijk te danken. Toen ik in 1939 een maand oud was, ben ik geopereerd aan een vernauwde maagopening en wel door kinderarts dr. W.K. Dicke, medisch directeur van het Juliana Kinderziekenhuis dat destijds in de wijk was gevestigd. Mijn moeder was daar tot aan haar huwelijk verpleegster geweest (vanwege dat huwelijk mocht ze daar niet blijven werken!) en had daar goede contacten met oud-collega's aan overgehouden. Een van haar vriendinnen was zuster Eveline, die mij kennelijk uitstekend heeft verzorgd en mij als eerste na de operatie heeft vastgehouden. Het is dus niet zo gek dat mijn vrouw Evaline (slechts één letter verschil) en ik elkaar al meer dan 56 jaar vasthouden.

Een van mijn vroegste herinneringen aan de oorlog is dat wij bij ons huis in de Berberisstraat met een groep burens buiten stonden en hoog in de lucht een stotterende bom naar beneden zagen vallen. Ik was een jongen van bijna zes. Pas veel later kwam ik er achter dat dat de V2-raket moet zijn geweest die neerstortte in de Kamperfoeliestraat, hoek

Hans Abbink (de jongen rechts op de motorkap) na de bevrijding in Vriezenveen

Indigostraat, en nog weer later dat dat op 1 januari 1945 was geweest, nieuwjaarsdag.

Het einde van de oorlog hebben wij niet in Den Haag meegemaakt, maar in het geboortedorp van mijn vader, Vriezenveen. Mijn vader bleef in Den Haag, maar hoe mijn moeder met mijn broertje en mij die reis heeft kunnen maken, hebben zij nooit willen vertellen. Ik heb nog een foto waarop je mij met m'n jongere broertje ziet zitten op een militair rups-

voertuig voor het huis van een oudtante, een zus van mijn opa. In juni 1945 waren we weer terug in Den Haag, waar de bevrijdingsfeesten nog in volle gang waren. Ik herinner me een straatfeest, waarbij alle kinderen verkleed waren. Ik heb er nog een groepsfoto van, genomen op het nabijgelegen schoolplein in de Aucubastraat. Op de foto staan rechts onderin mijn broertje en ik, 5 en 6 jaar oud, naast elkaar verkleed als koks. We hadden ook 'menukaarten' bij ons. Ik weet niet meer wat daarop

Bevrijdingsfeest in juni 1945 met verklede kinderen (rechts naast elkaar Hans en z'n broertje als koks)

Deel van de tankgracht in de zomer van 1945, ter hoogte van de Fahrenheitstraat, met op de achtergrond de gespaarde Vrijzinnig-hervormde kerk aan het eind van de Beeklaan

stond. Misschien wel een oorlogsmenu van tulpenbollen en tomatensoep uit de gaarkeuken in de Cederstraat. Jarenlang heb ik geen tomatensoep meer willen eten. Afschuwelijk!

Terug naar de Vogelwijk. Ook in het boek over de Vogelwijk Een Haagse Oase aan Zee, dat in 2008 verscheen en waaraan ik mocht meewerken, staan persoonlijke verhalen over de bezettingstijd. Mooi om nog eens te herlezen. Op blz. 36 staat een foto van de tankgracht, waarin ik kort na de bevrijding met een schepnetje stekelbaarsjes heb gevangen. Voor de aanleg ervan zijn duizenden huizen opgeofferd en meer dan 130.000 mensen moesten verhuizen, maar de vrijzinnig-protestantse Houtrustkerk aan het eind van de Beeklaan mocht blijven staan. De voorzitter van het toenmalige kerkbestuur, mej. Nicolette Bruining (mede-oprichter van de V.P.R.O. – destijds nog met puntjes) had de Duitsers ervan weten te overtuigen dat afbreken het gevaar op zou leveren dat de sluis in het Verversingskanaal naast de kerk zou

bezwijken, waardoor het hele gebied onder water zou komen te staan.

Als ik denk aan de Vogelwijk, waar we zo lang hebben gewoond, komt telkens weer het onveranderlijke dorps karakter naar boven: veel mensen kennen elkaar. Opvallend is ook dat veel kinderen die er zijn opgegroeid later weer in de wijk terugkeren en hun eigen kinderen dan naar hun vroegere school laten gaan. Er is natuurlijk in het meer dan honderdjarig bestaan van de wijk veel veranderd. Van de ooit 37 winkels in de wijk zijn er nog maar een paar over, twee kerken zijn verdwenen en niet te vergeten de Houtrusthallen waar onze kinderen hebben leren schaatsen en wij zelf steevast naar het Koninginnedagconcert gingen. Maar er is ook veel hetzelfde gebleven. Het stratenplan bijvoorbeeld (zie o.m. het omslag van het prachtige fotoboek 100 jaar Vogelwijk uit 2018), maar vooral de vele activiteiten die er sinds de oprichting van de wijkvereniging in het bevrijdingsjaar 1945 nog steeds worden georganiseerd – nu helaas vanwege de coronabeperkingen niet. Tekenend is ook dat zo'n 70% van alle huishoudens lid is van de wijkvereniging en dat het wijkblad ook elders in de stad en – naar ik hoorde - zelfs elders in ons land en in België en Frankrijk door oud-Vogelwijkers wordt gelezen.

Ik vond het leuk om naar aanleiding van het bijzondere meinummer weer even terug te kijken en tegelijkertijd te constateren dat de wijk ook bij nieuwe generaties nog zo leeft.

*Hans Abbink,
Groen van Prinstererlaan 101
jcabbink@hotmail.com*

De man achter het ‘oorlogsgeld’

Geachte redactie,

Als oud-bewoner van de Vogelwijk met een zus die nog altijd in de wijk woont, lees ik nog geregeld met interesse het wijkblad. In de uitgave van mei jongstleden viel mijn oog op het artikel over het ‘oorlogsgeld’ dat jaren geleden bij een verbouwing werd gevonden in een muur van het huis van Ferd Böcker aan de Ooievaarlaan 6. Uit onderzoek bleek dat in de oorlogsjaren in het huis W.H. Steinhaus had gewoond. Ferd Böcker veronderstelde dat het mogelijk ging om een Joods gezin dat was weggevoerd en de oorlog niet had overleefd.

Als voorzitter van de Stichting *WO2 Sporen* ben ik nagegaan of er meer over W.H. Steinhaus te vinden was. Ziehier in beknopte vorm het verhaal.

Wilhelm Heinrich Steinhaus wordt op 5 juni 1882 in Mülheim, Duitsland geboren. Hij komt niet uit een Joodse, maar Evangelisch Lutherse familie. Begin jaren twintig richt hij een machinefabriekje op, maar in 1923 verhuist hij naar Teteringen, een dorpje bij Breda. Zijn bedrijf in Mülheim draait overigens nog gewoon door. In 1924 vestigt Steinhaus zich als ‘koopman’ in Den Haag, aan de Zwaluwlaan 5 in de Vogelwijk. Op 28 oktober 1926 richt hij de NV Tema op (Technisch Materieel). In 1928 koopt hij het huis aan de Ooievaarlaan 6, waar hij pas begin 1932 definitief gaat wonen.

Hoe de daaropvolgende jaren en oorlogsjaren voor hem verlopen, is tot nu toe onbekend (door Corona zijn veel archieven dicht). Wilhelm overlijdt op 14 februari 1960 in de plaats Meise bij Brussel. Zijn ondernemerschap heeft hem geen windeieren gelegd. De fabriek in Mülheim en de gelieerde onderneming Tema in Nederland groeiden enorm uit, bestaan nog steeds (met een ver familielid van Steinhaus aan het hoofd) en maken nu deel uit van een wereldwijd netwerk van bedrijven. De Nederlandse vestiging bevindt zich in de Plaspoelpolder in Rijswijk.

Zie verder: www.siebtechnik-tema.nl

Met vriendelijke groet,

Ronald Klomp

Voorzitter Stichting WO2 Sporen

Onthoofde boom baart parkiet

Het afgelopen voorjaar werden op en rond de speelplaats van basisschool De Parkiet tien zieke en dode bomen geveld. Van één populier bleef echter een flink stuk stam staan, en niet zonder reden, want de schoolleiding had besloten dit overblijfsel te laten omtoveren tot een kunstwerk. Daartoe werd contact gezocht met Jeroen Boersma uit het Drentse Rolde, een houtbeeldhouwer die met behulp van een

kettingzaag en enkele fijnere gereedschappen wonderen kan verrichten. Vorig jaar werd hij Nederlands Kampioen Sculptuurzagen.

Vorige maand kwam Jeroen met een assistent naar de Vogelwijk, waar hij aan de Sijzenlaankant van de school voortvarend aan de slag ging en in verbazend korte tijd uit de boomstam een parkiet geboren deed worden.

KortOm

Korte berichten en aankondiging van evenementen in de buurt

Een Kleyn Paleis in de duinen

Halverwege de zeventiende eeuw kocht de Haagse arts en dichter Jacob Westerbaen een lap grond in de duinen ten zuiden van Den Haag, liet daarop een landhuis bouwen en legde een tuin aan. Zo ontstond de Buitenplaats Ockenburgh. De afgelopen jaren was deze plek geregeld in het nieuws vanwege de grootscheepse restauratie en renovatie die er op particulier initiatief en met overheidssteun plaatsvindt.

Dit voorjaar verscheen er een zeer informatief en rijk geïllustreerd boek over de geschiedenis van de Buitenplaats Ockenburgh, vervaardigd door een schrijverscollectief onder leiding van de Haagse historicus dr. Willem van der Ham, onder de titel *Een Kleyn Paleis*. Vanwege de coronacrisis is de feestelijke presentatie van het boekwerk (op locatie uiteraard) uitgesteld tot 12 september, maar het boek is al wel verkrijgbaar en de recensies zijn lovend. Voor alle Hagenaars, maar zeker voor bewoners van de duinrand zoals die van de Vogelwijk, is het boek een aanrader.

Een Kleyn Paleis is uitgegeven door Walburg pers en kost 29,99 euro

Vleesverkoop krijgt vervolg

Patrijslaanbewoner Fons Dijkstra, directeur-bedrijfsleider van vleesgroothandel Van der

Burg + Bol, is enorm blij met de hulp die hij sinds begin april van veel wijkgenoten heeft gekregen. Hij behoorde met zijn bedrijf tot de zwaar getroffen door de Coronacrisis omdat hij normaal gesproken voor 95 procent aan de horeca levert, een afzetmarkt die sinds half maart geheel wegviel. Om het verlies enigszins te compenseren konden (en kunnen) particulieren via de website www.van-derburgbol.nl aantrekkelijk geprijsde vleespakketten bestellen en die aan de Patrijslaan of bij de groothandel in het Forepark ophalen. Vanwege het succes van deze hulpactie wil Fons er – ook nu de horeca weer op gang komt – mee doorgaan. Hij wil daartoe samenwerken met groenteman Ron van Arkel van de Mezenlaan, bij wie de bestellingen dan zouden kunnen worden opgehaald. Hoe dit plan vorm krijgt, zal in het zomernummer van dit blad uit de doeken worden gedaan.

Open Ateliers Duinoord

Jaarlijks in juni trekt de stijlvolle laat-negentiende-eeuwse wijk Duinoord veel bezoekers van elders in de stad vanwege het Open Ateliers Weekend, waarin tal van kunstenaars thuis of in hun atelier hun werk laten zien. Door de anti-coronamaatregelen dreigde dit traditionele kunstweekend in het water te vallen, maar de organisatoren wilden dat niet laten gebeuren. Daarom besloten ze een on-line expositie op te zetten van 33 kunstenaars uit de wijk. De kunstwerken zijn te zien via het internetadres www.openateliersduinoord.nl en via Facebook. Van elke exposant wordt ook één kunstwerk opgehangen bij Art Gallery Koenders, 2e Schuytstaat 164, hoek Reinkenstraat. Op werkdagen in van 09.00 tot 17.00 uur is de galerie tot en met 25 juni (met inachtneming van de anti-coronaregels) te bezoeken.

Internationaal familiegevoel aan zee

Door Marjet Steenhuisen

Voor zeehelden, waterratten en verenigingsdieren biedt de Haagse Kustzeilvereniging (HKZV) uitkomst. Bij de oprichting, bijna een halve eeuw geleden, bestond het ledenbestand alleen uit zeilers, maar tegenwoordig is de HKZV voor Hagenaars dé plek om naast (catamaran)zeilen ook diverse andere watersporten te beoefenen zoals kitesurfen, golfsurfen, suppen en zwemmen.

Tijd voor een paar vragen aan voorzitter en Fuutlaanbewoner Rutger-Jan Schoen en jeugdlid Dirk van Wendel. „HKZV is een vereniging van vele pluimages”, karakteriseert Rutger Jan. „Wat ons verbindt is de interesse in watersport. Ieder doet dat op zijn manier. Vroeger hadden we meer wedstrijdzeilers, nu is het wat minder fanatiek. Dankzij de vele expats die Den Haag telt, heeft de vereniging een steeds internationaler karakter gekregen. We hebben leden uit Spanje, Duitsland en Frankrijk. Dat vereist soms wat begeleiding om het allemaal harmonisch te laten verlopen, maar zodra je mensen bij elkaar om een boot zet, ontstaan er al gauw vriendschappen. Ik vind onze vereniging door die diversiteit nog krachtiger geworden. Onze leden hebben ook allemaal een rol in het reilen en zeilen van de club.”

Wordt er nog meer gedaan dan alleen het beoefenen van watersport?

„Zeker! We zijn ook een sociale vereniging. Geregeld organiseren we bijvoorbeeld barbecues en onze jaarlijkse kaasfondue aan het eind van het seizoen is altijd heel gezellig. Dit seizoen hebben we vanwege de anti-virusmaatregelen helaas wel wat beperkingen bij het organiseren van activiteiten. We bekijken wat in aangepaste vorm kan plaatsvin-

den. Overigens doen we natuurlijk ook mee aan zeilwedstrijden, zoals de *Haaglandûh Cup* waar Kijkduin en Scheveningen ook aan meedoen en het clubkampioenschap *De Noordzeebokaal*. Verder organiseren we soms tochten naar Wassenaar, Noordwijk of mogelijk dit jaar naar de Zuid-Hollandse eilanden. Normaal gesproken is er in juni elk jaar het *Rondje Texel*, waar onze harde kern in meevaart, maar dat is dit jaar om bekende redenen afgelast.”

Hoe is jouw liefde voor zeilen ontstaan?

„Zoals het gaat bij veel Nederlandse kinderen, ging ik in mijn jeugd mee met zeilkampen in Friesland, De Kaag en het Veerse Meer. Toen ik in de jaren '60 in de Vogelwijk kwam wonen, heb ik als kind heel veel tijd op het Zuiderstrand en in de duinen doorgebracht. Toen onze kinderen fanatiek gingen zeilen, hebben we met vrienden een boot gekocht en zijn we lid geworden van de HKZV.”

Je kunt als kind bij de HKZV op zeilles?

„Jazeker, het jeugdzeilen is bij ons een belangrijke activiteit, die veel energie met zich meebrengt. Zes jaar geleden zijn we begonnen met het aanbieden van de jeugdzeillesen, die gegeven worden door onze ervaren vrijwilligers. Zodra het weer mag, beginnen

we er weer mee. Je kunt als kind een start maken met tien lessen, op woensdagavond, vrijdagavond of zondagochtend. De kosten daarvoor bedragen 150 euro voor leden en 200 euro voor niet-leden. Je moet minimaal zwemdiploma-B hebben en het is wel handig als je het zeilen al een beetje geleerd hebt op bijvoorbeeld een zeilkamp. Kinderen in de leeftijd van rond twaalf tot en met achttien worden in groepen ingedeeld naar vaardigheid en leeftijd. Op deze manier kan er ook een leuke sociale dynamiek ontstaan. Op vrijdag koken de kinderen na de les om de beurt zelf in het clubhuis en sommige oudere leden schuiven daar geregeld bij aan. Sommige van onze vroegere jeugdleden zijn inmiddels zelf instructeur.”

Hoe kunnen mensen kennismaken met HKZV?

„Iedereen is welkom om langs te komen in het weekend, of op woensdag/vrijdag avond. Loop even binnen en maak een praatje. Vanaf half juni kun je een rondleiding krijgen door het clubhuis. Voor degene die willen weten hoe het voelt om door de branding met een catamaran de Noordzee op te gaan, organiseren we ‘Opstapdagen’: kandidaat-leden kunnen dan met een ervaren zeiler de zee op.

Van meer naar zee

De 16-jarige Dirk van Wendel, jeugdlid van HKZV en ook Vogelwijkbewoner, ging al vanaf z'n achtste jaar regelmatig naar een zeilkamp bij de Friese meren. „Ik begon in een ‘opti’, een Optimist, zo’n eenpersoons zeilbotje. Daarna werd het een Laser Pico en weer wat later een Laser Vago. Eigenlijk zeil ik al m’n hele leven met mijn familie op binnenwater, maar omdat we nu een jaar of vijf zo dicht bij het strand wonen, ben ik ook gaan catamaranzeilen. Ik begon daarmee toen ik dertien was. Zeilen betekent heel veel voor me. Ik vind het leuk en spannend en het geeft me adrenaline en ook een gevoel van vrijheid. Bovendien maak je er vrienden mee!”

Wat was het spannendste moment op het water?

„Ik was met mijn instructeur Wouter aan het zeilen en stond in de trapeze. Toen kwam er een grote golf in mijn rug en ik vloog ervan af. Ik landde tussen de twee drijvers voor de mast. Gelukkig trok Wouter me toen weer op de boot.”

De HKZV bevindt zich bij strandopgang 10 tussen de strandpaviljoens De Staat en De Fuut.

Website: hkzv.nl

Wethouder Van Tongeren over energietransitie: 'Wijken moeten veel zelf doen'

De *Werkgroep Warmte* van Vogelwijk Energie(k) heeft op 23 april een gesprek gehad met wethouder Liesbeth van Tongeren (Duurzaamheid, Milieu en Energietransitie) over de manier waarop de stad en de Vogelwijk op een slimme manier kunnen overstappen op duurzame warmte. Paul Schlotter en Erwin Mulders wilden weten hoe het warmtesysteem in de stad ontwikkeld gaat worden en hoe de Vogelwijk daarop kan aansluiten.

De delegatie van Vogelwijk Energie(k) be-
toogde dat een steviger regie wel helpt om
tot zo efficiënt mogelijke oplossingen te
komen voor de stad en dat in de Vogelwijk
wordt verwacht dat de gemeente wijkbewo-
ners actief bij de plannenmakerij betreft.

Stedelijk Energieplan

De wethouder vertelde over het Stedelijk Energieplan dat sinds half april in concept gereed is. Hierin staat in grote lijnen hoe Den Haag de komende twee decennia de overstap gaat maken naar duurzame, schone energie, gebruikmakend van 'groene' elektriciteit, aardwarmte, warmte uit water en industriële restwarmte uit het Rotterdams havengebied. Het is geen gedetailleerd plan voor de hele stad, daar gelooft de wethouder niet in. De gemeente kan volgens haar niet sturen op energie zoals dat vroeger kon met het Gemeentelijk EnergieBedrijf (GEB).

De delegatie van Vogelwijk Energie(k) be-
toogde dat een steviger regie wel helpt om
tot zo efficiënt mogelijke oplossingen te
komen voor de stad en dat in de Vogelwijk
wordt verwacht dat de gemeente wijkbewo-
ners actief bij de plannenmakerij betreft.

Liesbeth van Tongeren zei dat ze graag concrete initiatieven vanuit wijken ondersteunt, zoals de huidige actie *Zet 'em op 70!*, en dat de gemeente ook de totstandkoming van wijkenergieplannen en concrete startprojecten wil steunen. Daarbij neemt zij echter slechts in een beperkt aantal gevallen het voortouw. Het is aan de wijken om zelf, samen met energiebedrijven, tot startprojecten te komen. Met deze boodschap gingen de VwE-vertegenwoordigers weer huiswaarts.

Vogelwijk Energie(k) gaat graag in gesprek met Vogelwijkbewoners over de vraag hoe we de invoering van duurzame warmte in de wijk – als alternatief voor gasverwarming - slim kunnen realiseren. Meld u zich bij info@vogelwijkenergiek.nl als u ideeën of concrete suggesties heeft.

Hou van je huis

Bent u op zoek naar deskundig en gratis advies op het gebied van energiebesparing, woningisolatie, aardgasvrij wonen e.d., dan kunt u terecht bij de *Hou van je huis*-winkels van de gemeente Den Haag. De dichtst bij de Vogelwijk gelegen winkel is aan de Goudsbloemlaan 82. Vanwege de coronacrisis is de winkel weliswaar tot nader order gesloten, maar de adviseurs zijn wel telefonisch en per e-mail bereikbaar.

Telefoon: (070) 353 32 81 of (070) 353 99 31. U kunt bellen op maandag tussen 13.00 en 17.00 uur, en donderdag en vrijdag tussen 9.00 en 17.00 uur. Ook kunt u het contactformulier insturen dat op de website van de gemeente staat. Zie www.denhaag.nl en typ in het zoekvenster rechts bovenin: *Hou van je huis*. Na invulling van het formulier neemt een adviseur contact met u op.

Kwettertjes

Kleine gratis advertenties over vraag en aanbod, afkomstig van leden van de wijkvereniging

Plaatsingsvoorwaarden

Bedrijfsreclame is niet toegestaan, tenzij het gaat om cursussen en lessen. Aanbevelingen voor huishoudelijke hulp mogen wel, maar alleen met vermelding van eigen telefoonnummer of mailadres van de referent.

Een advertentie mag maximaal 2x per jaar worden aangeboden. Aanlevering voor de 18e van elke maand bij mevr. M. Boutkan, Pauwenlaan 99, tel. 3684333. E-mail: mhboutkan@planet.nl

GRATIS AF TE HALEN - Opzetzwembad met pomp, 3.80 diameter. Het staat al twee jaar ongebruikt - nog in de doos - bij ons in de garage. Fam. Heeres, Sportlaan, tel. 06-39793829.

GEZOCHT - Een surfboard voor beginners tegen een schappelijke prijs. Tel. 06-39793829.

STIJLVOLLE MONDKAPJES - Handgemaakte modieuze katoenen mondkapjes te koop, vervaardigd in de Vogelwijk door Quinten en Mascha. Stuur een berichtje naar 06-15220794 of [@kiesjekapje](https://www.instagram.com/kiesjekapje) op Instagram.

TE KOOP - Wij hebben diverse baby- en peuterspullen te koop, waaronder een Bloom Fresco babystoel (zwart), Stokke peuterstoel (bruin), een MaxiCosi Pearl, Rodi en RodFix (inclusief 2x een ISO Fix extender), een Stokke Explory (paars), een buggy Nuna (paars), een hardloop baby jogger f.i.t. en 2x een Koelstra reisbed met matrassen. Uiteraard gebruikt, maar in goede staat! Mail voor meer informatie en foto's naar Daniel: daan@dnc.nu

AANGEBODEN - Samsung monitor, prima werkend beeldscherm, 20 inch. zwarte voet. Is over compleet wegens aanschaf monitor via werkgever. Vraagprijs 30 euro. Tel. 06-25173308 of mhboutkan@planet.nl

TE KOOP - Laser zeilboot: € 700, oud (ruim 40 jaar) maar goed onderhouden en gebruiksklaar. Slijtplekken zijn gepolyesterd, dus sterk. Met afdekzeil en instructieboek. Bel: 06-23280980.

GEVONDEN - Op 18 april hebben we op het schoolplein van de Montessorischool aan de Laan van Poot een gladde verlovings-/trouwing gevonden, zonder ingegraveerde tekst of datum. De eigenaar kan zich melden bij Mileen Boutkan, mhboutkan@planet.nl

TE KOOP - Zwenkparasol, afmeting 260 x 260 cm. Merk Glatz. Kleur rood. Vraagprijs 500 euro. Nieuwprijs was 1200 euro. Hij is zo goed als nieuw, maar helaas te groot voor onze tuin. Tel. 070 - 3107330.

TE KOOP - Mooie weinig gebruikte mountainbike, merk Cube Kid 240 24" voor jongens. Kleur: wit met rood en blauw. Banden in heel goede staat. Vraagprijs € 95. Foto's beschikbaar. Bel 06-18147873.

TUINHULP AANGEBODEN - Kunt u een helpende hand gebruiken in uw tuin? Mijn fijne tuinhulp heeft nog tijd in haar agenda. Zij werkt, na kennismaking, op afspraak. Tuingereedschap beschikbaar. Bel voor referentie: 06-215 35014.

HUISHOUDELIJKE HULP - Onze ervaren en betrouwbare hulp heeft nog ruimte voor een nieuw schoonmaakadres. Voor nadere informatie kunt u bellen 070-3605032.

SPAANSE LES - In de Vogelwijk, verzorgd door Elisabet Morato, Spaans van geboorte. Meer informatie: elisabetmorato@gmail.com of 06-55336075.

Nuttige adressen & telefoonnummers

Politie

Alarmnummer bij acute nood, levensgevaar of brand: 112

Algemeen politienummer: 0900-8844

Politiebureau Segbroek, Fahrenheitstraat 192.

Geopend van 08.00 tot 18.00 uur.

Wijkagent: Steven van der Gaag.

Tel. 0900 - 8844 (vraag naar Bureau Segbroek Den Haag).

e-mail: steven.van.der.gaag@politie.nl

Werkdagen: ma t/m donderdag en weekends.

Buurtveiligheid

Hebt u informatie of wilt u informatie over de (on)veiligheid in de wijk, neem dan contact op met het buurtveiligheidsplatform 112Vogelwijk, e-mail: 112vogelwijk@gmail.com

Brandweer:

Bij brand: 112

In alle andere gevallen: (070) 362 11 50

Post Loosduinen/Segbroek tijdens kantooruren: (070) 359 15 11

Doktersnachtdienst

tel. (070) 346 96 69

Informatie dienstdoende apotheken

tel. (070) 345 10 00

Stadsdeelkantoor Segbroek

Fahrenheitstraat 190, tel. (070) 14070.

Directeur: Annette de Graaf, email:

annette.degraaf@denhaag.nl

Openingstijden: Alleen op afspraak

(via www.denhaag.nl onder 'Contact') op maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag van 8.30 tot 16.30 uur en op woensdag van 12.00 tot 20.00 uur. Voor paspoorten en rijbewijzen moet u naar stadsdeelkantoor Centrum of Escamp.

Dierenambulance Den Haag

tel. (070) 328 28 28

Klachtentelefoon gemeente

Tel. 14070

Informatie over het duingebied

Eric Wisse

tel. 06 - 30 19 88 94

WIJKOUDERENWERK

Segbroek / Vogelwijk

Hulp voor zelfstandig wonende ouderen

Burenhulpcentrale Vogelwijk

Tel. (070) 262 99 99 of (070) 205 24 80.

Ouderenconsulent

Voor informatie, advies en bemiddeling op het gebied van wonen, welzijn en zorgverlening ten behoeve van ouderen kunt u contact opnemen met een ouderenconsulent via de telefoonnummers 070) 205 24 80 of (070) 205 26 60.

Wijkbus Segbroek

Voor aanmelding als abonnee (€25 per kwartaal) en vervoersafspraken: bel tussen 08.30 en 10.00 uur met (070) 368 50 70.

Telefooncirkel

Via de ouderenconsulent (070 - 205 24 80 of 070 - 205 26 60) kunnen wijkbewoners ook worden aangesloten bij een 'telefooncirkel'. Dan worden zij dagelijks op vaste tijdstippen gebeld om te weten te komen of alles in orde is.

Thuiszorg

Florence Gezondheid en Zorg

In woonzorgcentrum Uitzicht, Zonnebloemstraat 383, kunt u terecht voor alle informatie op het gebied van zorgverlening.

Tel. (070) 754 55 66. e-mail: info@florence.nl

Haagse Wijk- en Woonzorg (HWW)

O.a. voor thuiszorg, personenalarmering, etc.

Wijkverpleegkundige HWW: 06-82010709

e-mail: instroom@hwwzorg.nl

Tel: (070) 379 33 00 - www.hwwzorg.nl

Evita Zorg Den Haag

(ook voor personenalarmering en spreekuren voor mantelzorgers)

e-mail: info@evitazorg.nl

Tel: (070) 31416000 - www.evitazorg.nl

B.a.B Zorg

Begeleiding, advies en bemiddeling in de thuiszorg. Thomsonlaan 129.

24/7 bereikbaar. Tel: (070) 239 01 05,

e-mail: info@babzorg.nl - www.babzorg.nl

Wijkvereniging De Vogelwijk

Website

www.vogelwijkdenhaag.nl

Postadres wijkvereniging

Postbus 65923, 2506 EE Den Haag

Bestuur

Voorzitter

Redmar Wolf, Patrijslaan 4
e-mail: voorzitter@vogelwijkdenhaag.nl

Secretaris

Hans van Nieuwkerk, Laan van Poot 176
e-mail: bestuur@vogelwijkdenhaag.nl

Penningmeester

Adam Braithwaite
Nieboerweg 224
e-mail: penningmeester@vogelwijkdenhaag.nl

Overige bestuursleden

- Marcella Putter
Sperwerlaan 7, tel. 06 18304453,
e-mail: me_schutte@hotmail.com
- Portefeuille Openbare Ruimte vacant

Ledenadministratie

voor aanmeldingen, opzeggingen en
adreswijzigingen

Paul Raasveldt, Patrijslaan 6,
tel. 06 - 24778721,
e-mail: leden@vogelwijkdenhaag.nl

De contributie voor de wijkvereniging (incl. het
maandblad) bedraagt € 15,- per gezin per jaar.
Voor de contributiebetaling wordt een factuur
toegezonden.

Rek.nr. wijkvereniging:
IBAN: NL61 INGB 0001783722

Activiteiten & Clubs

Buurtveiligheid

Platform 112Vogelwijk
e-mail: 112vogelwijk@vogelwijkdenhaag.nl

Commissie Kinderactiviteiten

Alphons Jacobs, Kiplaan 8
e-mail: activiteiten@vogelwijkdenhaag.nl

Ouderenactiviteiten

Ine Essing, tel.: 346 06 04
e-mail: ouderen@vogelwijkdenhaag.nl

Verkeerscommissie

Stef Tours en Fred van der Burg
e-mail: verkeer@vogelwijkdenhaag.nl

Werkgroep AED Vogelwijk

aedvogelwijk@gmail.com
tel. 06-53414041

Vogelwijk Energie(k)

Voorzitter: Rutger van Hoogstraten, Fuutlaan 1
Secretaris: Paul Schlotter, Kwartellaan 24
e-mail: info@vogelwijkenergiek.nl

Kustcommissie

Irene van Geest, e-mail: irenevangeest@planet.nl

Cultuurcommissie

Rita Reimer
e-mail: rita.reimer@kpnmail.nl

Damesgymnastiek

Donderdag 20.15-21.15, Gymzaal Heldringschool
Ineke Spaanbroek, tel. 365 30 02,
e-mail: inekecas@xs4all.nl

Jeu de boules

Sportveld Laan v. Poot, dinsdag 14.00-16.00 uur.
Info: Liesbeth Hijmans, Fuutlaan 7,
tel. 06-83224388, e-mail: 2566sb7@hetnet.nl

Volleybalclub

Woensdag 20.15-22.00 uur in sportcomplex
Westduin, Laan van Poot 355A.
Contact: Hans van Schuylenburch, tel. 06-29045258

Conditietraining voor mannen

di. avond 20.30-21.45, Segbroek College, Klaverstraat
Frank v.d. Maaten, tel. 06 51182353

Vogelwijk huiskamerbridgeclub

Elline v. Dijk, (070)3659257,
bridgevogelwijk@gmail.com

Seniorengym

Zaterdag 09.45-11.00 uur in de Heldringschool
Monique v.d. Knaap: tel. (070) 363 23 15